

ΑΝΑΤΟΛΗ.

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΟΜΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ

ΕΤΟΣ Β΄.

ΕΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ

ΦΥΛ. Δ΄.

Η ΑΜΠΕΛΟΣ

Τὸ φυτόν τοῦτο τὸ τόσῳ ἐν Ἑλλάδι σύνηδες καὶ κοινὸν δὲν ἐγεννήθη παρ' ἡμῖν, ἀλλὰ μετεφευέθη πρὸ ἀμνημονεύτων χρόνων ἐκ τῆς μεσημβρινῆς Ἀσίας εἰς τὴν Ἑλλάδα. Τὰ εἶδη τοῦ φυτοῦ τούτου εἰσὶν ἀναρίθμητα. Οἱ καλοὶ οἰνογνώσται διακρίνουσιν ἀξιόλογα τὰ διάφορα τῆς ἀμπέλου ἤδη ἐξετάζοντες μόνον τὰ φύλλα καὶ τὸν βλαστὸν. Τὸ κλίμα, ἡ φύσις τῆς γῆς, ἡ ἐκθεσις τοῦ φυτευομένου μέρους, ἡ ἀπόκλισις αὐτοῦ, ὁ τρόπος τῆς καλλιεργείας, συντείνουσιν ὅπως καταστήσωσι τὸν χυμὸν τοῦ φυτοῦ κατωτέρας ἢ ἀνωτέρας ποιότητος.

Ἡ ἀμπέλος δὲν θάλλει πανταχοῦ. Ἀγαπᾷ τὸ κλίμα καθ' ὃ οὐρανὸς προσμειδᾷ τῇ γῇ, τὸ εὐκρατοῦν δηλονότι κλίμα. Ἐὰν φυτεύσῃτε ἀμπέλον ἐν Ἀγγλίᾳ ἢ Ῥωσίᾳ, ἔστω καὶ ἐν λίαν εὐφόρῳ γῇ, ἀποθνήσκει αὕτη πάραυτα ἐξ ἀσιτίας. Ἐὰν πάλιν φυτεύσῃτε αὐτὴν ἐν Κορδοφάν, καὶ ἂν προφθάσῃ νὰ ποιήσῃ σταφυλὰς, θά ξηρανθῶσιν αὗται ὑπὸ τὰς

καυστικὰς τοῦ ἡλίου ἀκτῖνας πρὶν ἢ ὠριμάσῃ.

Καρπὸς τῆς ἀμπέλου εἶναι ἡ σταφυλή. Ὁ χυμὸς δὲ τῆς σταφυλῆς εἰς κατάστασιν ζυμώσεως, εἶναι ὁ οἶνος. Γινώσκετε δὲ, φίλοι ἀναγνώσταί, τίνα εἰσὶ τὰ συστατικὰ τοῦ οἴνου;

Πρῶτον ἐν τῷ οἴνῳ ὑπάρχουσι συνήθως 80—90 ἐπὶ τοῖς 100 ὕδωρ. Τὸ ὕδωρ εἶναι ἀναγκαῖον, ὅπως κατευνάξῃ ἕτερον ἐν τῷ οἴνῳ ἐνυπάρχον στοιχεῖον, τὸ ἄλκαλι ἢ οἰνόπνευμα, ὅπερ εἶναι καυστικώτατον.

Τὸ ἄλκαλι τοῦτο ἐν τῷ καλῆς ποιότητος οἴνῳ ἐνδυναμόνει τὸν στόμαχον, ἐξηρεθίζει τὰ νεῦρα, λύει τὴν γλώσσαν, ὑψώνει τὴν φαντασίαν, ἀλλὰ... καὶ μεθύσκει, ἀποβλακόνει, φονεύει! Εἶναι αὐτὸ συγχρόνως ὁ κωμικὸς καὶ ὁ τύραννος τοῦ δράματος. Πηδᾷ ἀπὸ τοῦ γέλωτος εἰς τὸ δάκρυ μετὰ καταπληκτικῆς ταχύτητος. Μὴ ἐμπιστευθῆτε ποτὲ αὐτό.

Οἱ πλείοτερον μεθύσκοντες οἶνοι περιέχουσι πλείοτερον ἄλκαλι, ἤτοι 16—24 ἐπὶ τοῖς ἑκατόν, ὡς ἡ μ. ράλα, ἡ μαδέρα, ἡ μαλάγα, τὸ ὀπόρτ. Ἄλλοι

περιέχουσιν ὀλιγώτερον, ἤτοι ἀπὸ 15—40, ὡς τὸ φροντινιάνο καὶ οἱ οἶνοι τοῦ Ρήνου. Ἔτεροι ἀπὸ 9—6 ὡς ὁ τοκάϊ τῆς Οὐγγαρίας, τὸ βορδὼ καὶ οἱ τοῦ Πεδεμοντίου οἶνοι.

Ροφῶντες οἶνον οὐ μόνον πίνομεν, ἀλλὰ καὶ τρώομεν συγχρόνως· διότι ὁ οἶνος περιέχει καὶ θρεπτικὰς οὐσίας, οἷον ζάκχαριν, ἄμυλον, ὕλας καλουμένας ὑπὸ τῶν χημικῶν λευκοματώδεις καὶ πολλὰ ἄλατα.

Ἰδοὺ διατί ὁ καλὸς οἶνος τρέφει καὶ συντηρεῖ, καὶ διατί καλεῖται γερωντικὸν γάλα. Ἰδοὺ διατί ὁ ἐργάτης πίνων ὀλίγον οἶνον δύναται νὰ τραφῇ δι' ὀλιγωτέρου ἄρτου.

Ὁ οἶνος περιέχει ἔτι καὶ ὀξεῖα, ἐν οἷς τὸ ἀνθρακικὸν ὀξύ, ὅπερ ποιεῖ αὐτὸν νὰ ἀφρίζῃ καὶ νὰ ρίπτῃ μακρὰν τὸ πῶμα τῆς φιάλης τοῦ καμπανίτου, τὸ τανικὸν ὀξύ, καὶ ἄλλα, ἅπερ καθιστῶσιν αὐτὸν ὑπόπικρον καὶ τονωτικόν. Περιέχει ἐπὶ τέλους αἰθέρας, οἷτινες καθιστῶσιν αὐτὸν εὐπεπτον.

Ἄλλ' εἶναι ἀναγκαῖα ἢ τοῦ οἶνου πόσις; Δύναται ὁ ἄνθρωπος νὰ ζήσῃ ἀνευ αὐτοῦ ὑγιῆς καὶ εὐρωστος; Ὑπάρχουσιν ἄνθρωποι οἷτινες θ' ἀπαντήσωσιν «ὄχι· ὁ οἶνος δὲν εἶναι ποσῶς ἀναγκαῖος». Οἱ τοιοῦτοι ζῶσι καλῶς, δὲν εἶναι ἄνθρωποι τοῦ λαοῦ, δὲν ἐργάζονται, εὐρίσκουσιν ἔτοιμα φαγητὰ πολυποικίλα, δὲν κινδυνεύουσι πολὺ. Οἱ τοιοῦτοι ἔχουσι δίκαιον. Ὁ θεὸς Βάκχος εἶναι δι' αὐτοὺς περιττός. Ἀλλὰ διὰ τὸν ἐργαζόμενον, τὸν καταναλίσκοντα δύναμιν μυόνων, ὁ οἶνος εἶναι χρησιμώτατος. Ὁ μὴ δυνάμενος νὰ πίνῃ οἶνον τακτικῶς ὅταν τρώ-

γῃ, ἂς πίνῃ αὐτὸν τοῦλάχιστον ἐναλλάξ. Ἐννοεῖται ὅμως ὅτι πρέπει νὰ πίνῃ αὐτὸν μετρίως καὶ οὐχὶ εἰς βαθμὸν ἐπιφέροντα μέθην. Πίνων τις ποτήριον οἶνου τοιοτοτρόπως, δύναται νὰ εἴπῃ ὅτι πράγματι πίνει εἰς ὑγείαν τοῦ.

ΤΟ ΚΟΡΑΛΛΙΟΝ.

Τὸ κοράλλιον, θεωρούμενον ὡς ἐν τῶν λαμπροτέρων προϊόντων τῶν θαλασσῶν, διάσημον δὲ καταστάν ἐν τοῖς ἄσμασι τοῦ Ὀρφῆως, εἶδε τὴν ἑαυτοῦ φήμην καθ' ἅπαντα τοὺς αἰῶνας ἀκμάζουσαν, οὐδέποτε δὲ μειουμένην. Οἱ Γάλλοι καὶ οἱ Ἰνδοὶ ἐκόσμου δι' αὐτοῦ τὰ ζῆρη των καὶ τὰ πολεμικὰ των ὄπλα. Σήμερον χρησιμεύει μόνον πρὸς διακόσμησιν τῶν γυναικῶν. Αἱ παρθένοι τῆς Νουβίας καλύπτουσι τὰς ἐβενίνας αὐτῶν ὠμοπλάτας διὰ κοραλλίων· αἱ Κιρκάσαι διὰ τοῦ ἐρυθροῦ χρώματος τοῦ κοραλλίου καθιστῶσι ζωηρότερον τὸ λευκὸν χρῶμα τοῦ ἀλαβαστρίνου λαίμου των.

Ἄλλ' εἶνα γνωρίσωμεν τὴν φύσιν τοῦ τῶσφ περιφήμου ἀπὸ τῶν χρόνων τῆς ἀρχαιότητος κοραλλίου, ἐχρησίσθημεν πλέον τῶν εἰκοσιν αἰώνων!

Εἶναι αὐτὸ ἔργον πολυπόδων, σκληρὸν ὡς βράχος καὶ εὐκόλως στιλπνούμενον.

Ὅταν ἐξάγεται ἐκ τῆς θαλάσσης, ὦν τοὺς βυθοὺς μόνον οἰκεῖ, ὁμοιάζει δεινδρύλλιον· ἢ δὲ σχισμὰς τοῦ καυλοῦ του ὁμοίωτα ἔχει πλείστην μὲ τὴν τῶν φυτῶν. Οἱ κλάδοι του καλύπτονται ὑπὸ ἐρυθροῦ φλοιοῦ μαλακοῦ· ἔχουσι δὲ ποῦ καὶ ποῦ ὄπας ἐντὸς τῶν ὀπῶν ὑπάρχει ζωῆριον δημιουργόν. Τὰ ζωῆρια ταῦτα εἰσι τῶσφ πολυπόδες, οἷτινες, ὅπταν αὐξήσωσιν, ὁμοιάζουσι κομψὰ ἀνθύλλια λευκοῦ ὠραίου χρώματος, ἔχοντα ὀκτώ διαιρέσεις· δίκην ἀκτίνων, ὦν τὰ ἄκρα κοσμῶνται ὑπὸ σει-

ρᾶς βλεφαρίδων. Οἱ φυσικοὶ διὰ τοῦτο ἠγνόουν ποῦ νὰ κατατάξωσιν αὐτό.

Ἡ ἄκρα σκληρότης καὶ ἡ ὠραία στιλπνότης ἦν δύναται νὰ λάβῃ, ἔπεισέ τις νὰ θεωρήσωσιν αὐτὸ ὡς ἀπλοῦν ὄρυκτόν. Ἐπεκράτησεν ὅμως ἡ ἰδέα μετὰ ταῦτα ὅτι τὸ κοράλλιον ἦτο φυτὸν θαλάσσιον. Αὕτη ὑπῆρξεν ἡ γνώμη τοῦ Πλινίου καὶ τοῦ Διοσκουρίδου, οἷτινες ὑπέθεσαν ὅτι ἐντὸς τῆς θαλάσσης ἦτο ἀπαλὸν καὶ ὅτι τὴν σκληρότητα ἀπέκτη ἅμα ὡς ἤθελεν, ἐξαγόμενον, προσβληθῆ ὑπὸ τοῦ ἀέρος. Ὁ Τουρνεφόρτιος, διάσημος περιηγητῆς, δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀνακαλύψῃ βριστικόν τι περὶ τοῦ κοραλλίου. Καὶ αὐτὸς τὸ ἐξέλαβεν ὡς φυτὸν, καὶ ὡς τοιοῦτο τὸ παρέστησεν ἐν τῷ λαμπρῷ του συγγράμματι, ταξινομήσας αὐτὸ ἐν τῇ 22ᾳ κλάσει τοῦ φυτικοῦ βασιλείου καὶ ἐν τῇ τάξει τῆς φερούσης ἐπιγραφῆς: α Περὶ τῶν θαλασσίων φυτῶν, ὦν τὰ ἄνθη καὶ οἱ καρποὶ τυγχάνουσιν ἄγνωστοι τῷ λαῷ. »

Κατὰ τὸν III. αἰῶνα ὁ κόμης Μαρσίλης ἀνήγγειλε τῷ ἐπιστημονικῷ κόσμῳ, ὅτι ἀνεκάλυψεν ἄρτι τὰ ἄνθη τοῦ κοραλλίου, καὶ ὅτι ἐπομένως ἡ οὐσία του ὡς φυτικῆ, ἔκειτο ἐκτὸς πάσης ἀμφιβολίας. Ὁ ρηθεὶς Ἴταλός, θείτων τοὺς κλάδους τοῦ κοραλλίου ἐντὸς τοῦ ὕδατος ἅμα ὡς αὐτὸ ἠλιεύετο, παρετήρησε ὅτι εἶδῃ τινὰ στεμματῶν ἐκάλυπτον τὰ ἄκρα των, ἅπερ προέκυπτον δίκην ἀνθέων φερόντων ὀκτὼ πέταλλα. Ὁ Μαρσίλης δὲν ἀμφέβαλλε πλέον. Ἔβλεπε τὸ ζήτημα! Πλήρης χαρᾶς ἀνήγγειλε τὴν ἀνακάλυψιν τῇ Ἀκαδημίᾳ τῶν ἐπιστημῶν, πέμψας αὐτῇ τὴν ἀπόδειξιν καὶ γράφας: «Διαβιβάξω ὑμῖν κλάδους τινὰς κοραλλίου πλήρεις λευκῶν ἀνθέων, οἷτινες συνέτεινον νὰ ἐκληφθῶ ὡς μάγος, καθόσον οἱ ἄνθρωποι οὐδέποτε εἶχον παρατηρήσει ὁμοίον τι.»

Ἡ Ἀκαδημία ἐπέισθη. Ἄλλὰ μετ' ὀλίγον Γάλλος ἰατρός, ὁ Πεύσονελ, ὅστις τῷ 1825 περιηγεῖτο τὰς ἀκτὰς τῆς Βαρβαρίας, εἰποίησε

πλείετας ἐρεῦνας καὶ ἀνεκάλυψεν ὅτι τὰ ἄνθη τοῦ κοραλλίου δὲν ἦταν ἄλλο ἢ ζωῆρια (πολύποδες) κατασκευάζοντα τὸ δεινδρύλλιον τοῦ κοραλλίου.

Πεισθεὶς περὶ τῆς ἀκριβοῦς τῆς ἀνακαλύψεως του, ἀνήγγειλε ταύτην τῇ Ἀκαδημίᾳ. Ἄλλ' αὕτη, προκατειλημμένη ἐκ τῆς ἰδέας τοῦ Ἴταλοῦ κόμητος, ἐθεώρησε τὴν νέαν ἀνακάλυψιν τοῦ Γάλλου ὡς μῦθον· εἰρωνεύθησαν μάλιστα αὐτόν.

Τὸ ζήτημα ἐγέννησε θόρυβον πολὺν. Ἦναγκάσθησαν ὅθεν ἐκόντες ἄκοντες νὰ τὸ λύσωσιν. Εὐρέθη λοιπὸν ὅτι ὁ μὲν ἐπαρχιακὸς ἰατρός εἶχε δίκαιον, ἢ δ' Ἀκαδημία τῶν ἐπιστημῶν ἄδικον!

Τὰ ἄνθη τοῦ κοραλλίου ἦταν πολύποδες, τὸ δὲ σκληρὸν δεινδρύλλιον κατασκευάσμα τῶν θαλασσίων ἐκείνων ζωῆριων.

Οἱ ἀρχαῖοι δὲν ἠδύναντο νὰ νοήσωσι πῶς σῶμα τῶσφ σκληρὸν ἦτο ἀπλοῦν φυτόν. Οἱ ἄλλοι ὅμως ἔβλεψαν τὸ ζήτημα διὰ θύματος. Εἶπον ὅ,τι καὶ ὁ Πλίνιος, ὅτι εὕρισκον αὐτὸ μαλακὸν μὲν ἐν τῇ θαλάσσει, ἀλλ' ὅτι ἐκκληρύνετο ἅμα ἐκτιθέμενον εἰς τὴν ἀτμοσφαιρικὴν προσβολήν. Ἡ ἰδέα αὕτη ἦτο ἐρριζωμένη εἰς τὰς κεφαλὰς πάντων, ὅτε πρό τινων ἐτῶν ὁ κ. Νικολίη, ἐπιθεωρητῆς τῆς τοῦ κοραλλίου ἀλιείας, ἠθέλησε νὰ βεβαιωθῇ ἀκριβῶς περὶ τούτου. Καὶ δὴ κατῆλθεν ὁ ἴδιος εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης καὶ, ἐξετάσας, ἐπέισθη ὅτι τὸ κοράλλιον εἶναι σκληρὸν ἐν τῇ θαλάσσει ὅπως καὶ ἐκτὸς αὐτῆς.

Οὕτω παρήλθον 2,000 ἔτη, ἄχρι οὗ γνωσθῆ ἀκριβῶς ἡ φύσις τοῦ κοραλλίου. Τοῦτο δὲν περιποιεῖ βεβαίως τιμὴν τῇ ἀνθρωπίνῃ σοφίᾳ.

ΤΙ ΕΣΤΙ ΠΛΟΥΤΟΣ;

Ἡ ἐρώτησις αὕτη φαίνεται ὡς ἡ ἀπλουσιότης τῶν ἐρωτήσεων καὶ οὐδαί· θά νομίσῃ

ὅτι δὲν εἶναι ἱκανὸς; νὰ δώσῃ τὴν ἀπάντησιν. Καὶ ὅμως ἀπὸ τῆς ἀρχαιότητος μέχρι τῶν ἡμερῶν μας οἱ διασημότεροι τῶν οἰκονομολόγων ἐξέφρασαν διαφόρους γνώμας καὶ ἔδωσαν διαφόρους ὀρισμοὺς εἰς τὸν πλοῦτον. Ἴδου ἐξ αὐτῶν τινές.

Ὁ Ἀριστοτέλης ἐκάλει πλοῦτον τὴν ἀφθονίαν τῶν οἰκιακῶν πραγμάτων καὶ τῶν δημοσίων, ὧν γίνεται χρῆσις.

Οἱ πρῶτοι οἰκονομολόγοι τοῦ μέσου αἰῶνος καὶ τινες μεταγενέστεροι αὐτῶν, ἐκάλεισαν πλοῦτον τὰ νομήματα.

Ὁ Πέτυ, ὁ Λαβενάντ καὶ ὁ Μπέκ εἶπον ὅτι ὁ πλοῦτος συνίσταται ἐν τῷ συνόλῳ τῶν ἰδιωτικῶν περιουσιῶν.

Ὁ Γκαλιάνης ἀνεγνώρισεν αὐτὸν ἐν τῇ κατοχῇ πραγμάτων ποθειμῶν πλείοτερον ὑπὸ τῶν ἄλλων ἢ ὑπὸ τοῦ κατόχου αὐτῶν.

Οἱ φυσιοκράται ἐν Γαλλίᾳ καὶ ἰδίως ὁ Δυπουὶτ δὲ Νερμούρ, ὠνόμασαν πλοῦτον τὴν ἀξίαν τοῦ καθαροῦ προϊόντος τῆς γῆς.

Ὁ Γενοβέζης ὑπιστήριξεν ὅτι ὁ πλοῦτος συνίσταται εἰς τὸν πληθυσμὸν, τὴν γεωργίαν, τὸ ἐμπόριον, τὴν ἐργασίαν καὶ τὰς τέχνας.

Ὁ Μπεκκάρια εἶπεν ὅτι πλοῦτος ἐστὶν ἡ ἀφθονία οὐ μόνον τῶν χρησίμων πραγμάτων, ἀλλὰ καὶ τῶν εὐχαρίστων, προσθεὶς ὅτι ὁ τῶν κρατῶν πλοῦτος ἀπορρέει ἐκ τῆς ἐργασίας τῶν ἀποτελούντων αὐτὰ ἀτόμων.

Ὁ Βέρρη διείδε τὸν πλοῦτον ἐν τῇ ἀφθονίᾳ τῶν ἐτησίων προσόδων, ὑπερβαίνουσιν τὴν κατανάλωσιν.

Ὁ Σμίθ ἐκάλει πλοῦτον πᾶν εἴ τι ἔχει ἀνταλλακτικὴν ἀξίαν καὶ εἶναι δικτηρήσιμον, θεωρήσας ὡς πλοῦτον τῶν κρατῶν τὸ σύνολον τῆς ἐργασίας τῶν κατοίκων.

Ὁ Παλμιέρς εἶπεν ὅτι ὁ πλοῦτος εἶναι τὸ περισσεῦον κατόπιν τῆς πληρώσεως τῶν ἀναγκῶν μας.

Ὁ Σαντιλιῶν καὶ Γκαρνιέ ἐθεώρησαν ὡς πλοῦτον πᾶν τὰ ὑλικά ἀντικείμενα, ὧν χρῆ-

σιν δύναται ποιῆσαι ὁ ἄνθρωπος πρὸς πληροῦσιν τῶν ἀναγκῶν τοῦ ἡ ἱκανοποίησιν τῶν πόθων τοῦ, τῆς φαντασίας τοῦ, τῆς κενοδοξίας τοῦ, ἢ τῆς εὐαισθησίας τοῦ.

Ὁ Κανάρδ ἐγνωμάτευσεν ὅτι ὁ πλοῦτος ἐγκείται ἐν τῇ καταζητουμένῃ ἐργασίᾳ.

Ὁ Λαουδερδάλ εἶπεν ὅτι πλοῦτος δημόσιος εἶναι ὅ,τι ὁ ἄνθρωπος ποθεῖ ὡς εὐχάριστον ἢ χρησίμον, καὶ τὸ ὅποσον νὰ εἶναι κἄπως δυσέυρετον.

Ὁ Γκιόγιας ἠκολούθησε τὴν γνώμην τοῦ Βεκκάρια, ἐξοβελίσας μόνον τὴν λέξιν ἀφθονία, καὶ εἶπὼν ὅτι δύναται ν' ἀντικατασταθῇ διὰ τῆς λέξεως θπαρξίς.

Ὁ Μίλθς καὶ ὁ Τόρρενς ἐφρόνουσι ὅτι ὁ πλοῦτος ἐγκείται εἰς τὰ πράγματα, ἅπερ εἰσὶν ἀναγκαῖα, χρήσιμα καὶ εὐχάριστα.

Ὁ Σενιὸρ ἀπερήνατο ὅτι πλοῦτος εἰσὶ τὰ πράγματα μόνον ἐκείνα, ἅπερ εἰσὶν ἐμμετακόμιστα, ὧν ἡ ποσότης ἐστὶ περιορισμένη καὶ τὰ ὅποια εἶτε κατ' εὐθείαν, εἶτε ἀπ' εὐθείας φέρουσιν εὐχαρίστησιν ἢ προλαμβάνουσι δυσἀρέσκειαν.

Ὁ Χάλμερς ἐκάλει πλοῦτον τὴν ἀφθονίαν τοῦ πληθυσμοῦ, τοῦ πολλαπλασιάζοντος ἢ ἐπεκτείνοντος τὰ ἐξώτερικὰ μέσα τῆς εὐζωίας.

Ὁ Ρόου καὶ ἄλλοι Γερμανοὶ συγγραφεῖς ἐθεώρησαν πλοῦτον ἐθνικὸν τὸν συγκείμενον ἐξ ὑλικῶν ἀντικειμένων.

Ὁ Ρώτης ἐκάλει πλοῦτον πᾶν ἀντικείμενον προωρισμένον νὰ ἱκανοποιῇ τὰς ἀνάγκας τοῦ ἀνθρώπου.

Ὁ Στόαρτ Μίλλ καλεῖ πλοῦτον τὴν πληθὺν τῶν χρησίμων ἀντικειμένων καὶ τῶν μέσων δι' ὧν ταῦτα προμηθεύμεθα, ἤτοι τῶν πραγμάτων ἅτινα δύναται νὰ ἀνταλλαγῶσι δι' ἀντικειμένων χρησίμων.

Ὁ Κάρυ, ὅστις ἐστὶν ὁ Ἀμερικανὸς Σμίθ, φρονεῖ ὅτι τὰ χρήσιμα καὶ εὐχάριστα ἀντικείμενα ἀποτελοῦσι τὸν πλοῦτον.

Ὁ Βαστιὰτ λέγει ὅτι ὁ πλοῦτος εἶναι πραγ-

ματικὸς καὶ σχετικὸς. Ὁ πρῶτος ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ἱκανοποίησιν ἢ παρέχουσιν ἡμῖν τὰ πράγματα, ὁ δεύτερος ἀπὸ τὴν ἀξίαν τῶν.

Τέλος ὁ ἡμέτερος σοφὸς καθηγητὴς τῆς πολιτικῆς οἰκονομίας κύριος Ἰ. Σουτσοῦ ἔδωκε τὸν ἐξῆς ὀρισμὸν εἰς τὸν πλοῦτον: «Πλοῦτος εἶσι πάντα τὰ περὶ ἡμᾶς χρήσιμα ἀντικείμενα, τὰ περιβεβλημένα ἀξίαν».

Νῦν ὁ ἀναγνώστης πείθεται εὐκόλως ὅτι ὅ,τι κατ' ἀρχὰς ἐθεώρει ὡς εὐκόλον, δὲν εἶναι τοιοῦτο.

ΠΡΟΣ ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΝ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ.

(Διήγημα, μεταφρασθὲν ἐκ τοῦ Ἰταλικῶ).

[Συνέχεια τοῦ προηγ. φυλ.]

— Θεέ μου! ἐρώνησεν οὗτος. Σπουδάζου-
τες ὀμιλεῖτε;... ἀλλὰ πῶς; δικτί...

— Ἀκούσατε, ἀπήντησεν ὁ βικρῶνος.

Καὶ ὠμίλησεν αὐτῷ εἰς τὸ ὅτιον.

— Καὶ αὐτὴ τὸ ἀγνοεῖ; εἶπεν ὁ ἀγνωστος.

— Βέβαια.

— Ἄλλ' ἀνάγκη νὰ τὸ μάθῃ.

— Ἀνέθετα τὴν φροντίδα ταύτην εἰς τινὰ φίλον.

— Ὅχι ἀνελάμβανον ἐγὼ τὴν φροντίδα ταύτην, καὶ μάλιστα εὐχαρίστως προσφέρομαι νὰ παρακολουθῆται ὑμᾶς μέχρις οὗ τύχετε τοῦ ποθειμένου, καὶ εἶτα νὰ μεταδῶ παρὰ τῆ συζύγῳ σας καὶ νὰ τῆ ἐκθέσω προφορικῶς πῶς κατορθώσατε νὰ ἀποθάνητε, διηγούμενος αὐτῇ πᾶσαν λεπτομέρειαν.

— ὦ! τοῦτο πολὺ τὸ ἐπίθου!

— Καὶ ποῦ μεταβαίνετε;

— Ὀρισμένως οὐδαμοῦ... ἐσκεπτόμην νὰ μεταβῶ εἰς τὴν Ἰταλίαν, ἀλλὰ... καὶ σεις;

— Καὶ ἐγὼ μετέβαινον εἰς Ἰταλίαν χάριν διασκεδάσεως. Νῦν ταξιδεύομεν ὁμοῦ.

— Πῶς ὀνομάζεσθε;

— Μπεμβενούτος Λάμπερθ.

— Εἰσθε, φίλε μου, ἄριστος ἄνθρωπος.

— Εὐχαριστῶ. Μὲ λυπεῖ ὅτι θὰ σὰς χάσω τόσο ταχέως. Καὶ ποῦ θὰ μείνετε ἀπόψε;

— Εἰς Δοῦβρ.

— Ἴδου ὁ σταθμὸς τοῦ Δοῦβρ, εἶπεν ὁ Λάμπερθ. Εἶναι πόλις οὕτῃ κατοικουμένη ὑπὸ ταραχοποιῶν. Ἐδῶ θὰ εὔρητε ἀφορμὴν νὰ μονομαχήσητε.

Ὁ Ρόζεν κατῆλθε τῆς ὄλκῆς καὶ ἐπιβάς ἀμάξις μετὰ τοῦ συνοδοιπόρου του, μετέβησαν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον.

Ἄφου εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν των, εἶπεν ὁ Ρόζεν τῷ Λάμπερθ.

— Τὸ ν' ἀποθάνῃ τις εἶναι ὡς ν' ἀποσπάσῃ ἓνα τῶν ὀδόντων του. Καλλίον νὰ ὑποστῇ τὸν πόνον ταχέως καὶ νὰ ἡσυχάσῃ, παρὰ ν' ἀναβάλλῃ. Εἴπτε ὅτι ἐδῶ εἶναι πόλις ταραχοποιῶν. Ὅχι προσπαθήσω λοιπὸν νὰ ἔλθω εἰς συμπλοκὴν πρὸς τινά.

Ὁ Ρόζεν ἐσήμανε τὸν κώδωνα καὶ ἐζήτησε τὰ πρὸς γραφὴν χρεώδη. Ἐγραψε δὲ μετὰ τινα λεπτὰ τὴν ἐξῆς ἐπιστολήν.

Ἀγαπητὴ μοι Αἰμιλία!

Ὁ κ. Μπεμβενούτος Λάμπερθ θέλει σοὶ ἐγχειρίσει τὴν παρούσαν, ἣν γράφω ἐκ Δοῦβρ. Ὁ φίλος μου Ἐδουάρδος θὰ σοὶ ἐξήγησεν τὸν τρόπον δι' οὗ σὲ ἐξήγαγον ἀπὸ τῆς οἰκονομικῆς καταστροφῆς. Ὁ Λάμπερθ θέλει σοὶ συμπληρώσει τὰς πληροφορίες, ἰδίως ὡς πρὸς τὸν θάνατόν μου. Ἐλπίζω ὅτι ἡ θυσία αὕτη θέλει σὲ παραπείσει νὰ μοὶ συγχωρήσῃς πᾶσαν ἀδικίαν ἣν ἔπραξα κατὰ σοῦ.

Ὁ σὺ ζυγὸς σου

ΛΑΦΡΕΔΟΣ ΔΕ ΡΟΖΕΝ.

Συμπύξας δὲ τὴν ἐπιστολήν, ἐνεχείρισεν αὐτὴν τῷ συνοδοιπόρῳ του, λέγων.

— Αἰσθάνομαι ὀρεξίν' ἄς κατέλωμεν νὰ φάγωμεν. Ἄκουα κραυγὰς πινόντων καὶ προτίθεμαι νὰ ἔλθω εἰς συμπλοκὴν μετ' αὐτῶν.

Καὶ κατῆλθον εἰς τὸ ἐστιατόριον.

ΣΤ.

Τὸ ἐστιατόριον ἦτο αἶθουσα εὐρυτάτη καὶ κατάφωτος. Ἦσαν ἐν αὐτῇ τοποθετημένοι μα-

κραί τράπεζαι, παρ' ἐκάστην τῶν ὀπίλων ἐκάθητο ὄμας ἐσθιόντων. Εἷς τινὰς ἐξ αὐτῶν διεκρίνοντο ἔμποροι, ναυτικοὶ καὶ ἀξιωματικοὶ τοῦ ναυτικού.

Ὅταν ὁ Ρόζεν καὶ ὁ Λάμπερθ εἰσηλθόν εἰς τὴν αἴθουσαν, αἱ θέσεις πᾶσαι ἦσαν κατειλημμέναι. Ὁ Ρόζεν, στραφεὶς πρὸς τὸν σύντροφόν του :

— Ἐρχίσασμεν καλῶς, ἐψιθύρισε. Θὰ λάβω ἀφορμὴν ἐρίδος τὴν ἑλλησπιν θέσεως, καὶ ἢ θ' ἀναγκάσω αὐτοὺς νὰ στενοχωρηθῶσιν ὅπως καθήσωμεν, ἢ θὰ μονομαχήσω.

Καὶ ἐπλησίασεν εἰς τινὰ κύκλον ἐσθιόντων.

Ὁ κύκλος αὐτὸς ἀπετελεῖτο ἐκ ναυτῶν Γάλλων, συζητούντων λίαν ζωηρῶς περὶ ταξιδίων. Ἄμα εἶδον τὸν Ρόζεν πλησιάζοντα, ἠγέρθησαν εὐγενῶς, ἐχαίρετόν τε καὶ συσπειρωθέντες ὅπως κάλλιον ἠδύναντο, παρεχώρησαν ἰκανὴν θέσιν τῷ τε νεύλῳ καὶ τῷ συντρόφῳ του.

— Ὁ Διάβολος νὰ πάρῃ τὴν Γαλλικὴν αὐτὴν εὐγένειαν, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Ρόζεν, ἦτις μοὶ ἀφαιρῶ κατ'ἀλλήλων εὐκαιρίαν νὰ ἀποθάνω. Ἀλλά... αὐτοὶ εἶναι Γάλλοι. Συμφέρε νὰ προσβάλω τὴν ἔθνηκὴν τῶν φιλοτιμίαν..... Ἰσως ἐπιτύχω τοῦ σκοποῦ μου.

Ὁ Βαρῶνος καὶ ὁ Λάμπερθ ἐκάθησαν καὶ διέταξαν νὰ τοῖς κομισθῇ δεῖπνος. Οἱ παρακαθήμενοι ἐξηκολούθησαν τὴν συζήτησιν, ἢν εἶχον διακόψει.

— Ἐπιθυμεῖτε Βορδιγάλιον οἶνον ἢ Καμπανίτην, ἦ.....

— Θίλομεν οἶνον Ἀγγλικόν, διέκλυε ζωηρῶς τὸν ξενοδόχον ὁ Ρόζεν. Ἀποτροπιάζομαι πάντας τοὺς Γαλλικοὺς οἶνους καί... πᾶν εἶτι ἐκ Γαλλίας προέρχεται.

Καὶ διὰ τοῦ καινοῦ τοῦ ὀφθαλμοῦ κατεσκόπευε τοὺς παρακαθημένους, οἵτινες ἢ δὲν ἤκουσαν, ἢ προσποιήθησαν ὅτι δὲν ἤκουσαν τοὺς λόγους του.

— Οὐτιδανὰ! ἐψιθύρισε πρὸς τὸ ὠτίον τοῦ Λάμπερθ. Οὐδαμῶς προσβάλλονται.

Μετ' ὀλίγον ὁ ὑπηρέτης ἔφερεν αὐτοῖς πινάκια ἐφ' ὧν ὑπῆρχον ἐξωγραφισμένα τὰ κυριώτερα ἐπεισόδια τῆς Ναπολεοντείου ἱστορίας. Ὁ Ρόζεν λαβὼν ἓν ἐξ αὐτῶν, ἐφ' οὗ ὑπῆρχεν ἡ εἰκὼν τοῦ Ναπολέοντος, ἐστράφη πρὸς τὸν Λάμπερθ καὶ εἶπεν αὐτῷ:

— Πῶς σοὶ φαίνεται ὁ ἄνθρωπος αὐτός; Αὐτὸς ἐν Ἀγγλίᾳ μόλις θὰ ἐγένετο τυμπανιστής. Καὶ ὅμως οἱ Γάλλοι θεώρησαν αὐτὸν μέγαν στρατηγόν. Δὲν πειράζει ὅμως, διότι ὁ λοιπὸς κόσμος γινώσκει ὅτι οἱ Ἀγγλοὶ τὸν ἐδίδαξαν τὴν πολεμικὴν τέχνην ἐν Βατερλώ.

Καὶ αἱ λέξεις αὗται ἔσχον τὴν τύχην τῶν προηγουμένων. Εἷς μόνον ἐκ τῶν παρακαθημένων προσέβλεψε τὸν Ρόζεν ἰδὼν δὲ ὅτι καὶ ὁ Ρόζεν τὸν παρετήρει, ἐνόμισεν ὅτι ἐπιθυμεῖ νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν συνδιάλεξίν των καὶ ἠρώτησεν αὐτόν,

— Ἐταξειδεύσατε, Κύριε;

— Ναί, ἀπήντησεν ὁ Ρόζεν. Ἄλλοτε μετέβην ἐκ τοῦ Δουβρ εἰς τὸ Καλαὶ διελθὼν ἀπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀρχιπελάγους.

— Δὲν ἐνόησα. Εἶπετε ὅτι ἀπὸ τοῦ Δουβρ μετέβητε....

— Εἰς Καλαί, διελθὼν διὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀρχιπελάγους.

Πάντες οἱ περιεστῶτες ἐγέλασαν ἀπλοστον γέλωτα καὶ αὐτὸς δὲ ὁ Λάμπερθ, προσποιηθεὶς ὅτι τῷ ἔπεσε τὸ χειρὸμικτρον, ἔκυψε χαμαί, ὅπως γελάσῃ, χωρὶς νὰ τὸν ἰδῶσιν οἱ ἄλλοι καὶ καταστρέψῃ τὰ σχέδια τοῦ συνοδοιπόρου του.

— Κύριοι, ὑπέλαβεν ὁ Ρόζεν μετὰ μεγαλοπρεποῦς τόνου. Ἐὰν τὰ ταξιδιά σας δὲν τὰ ἐκάμετε ἐντὸς τεχνητῆς τινος λίμνης ἀνθοστολιστοῦ κήπου καὶ ἐὰν τὰς ναυτικὰς σας στολὰς δὲν φέρετε ὡς μετεμφιεσμένον τῆς ἀποκρέω, θὰ γινώσκειτε ὅτι ὁ θέλων ν' ἀναχωρήσῃ ἐκ Δουβρ καὶ νὰ φθάσῃ εἰς Καλαί ποιῶν τὸν γῦρον τῆς γῆς, οὐ μόνον ἀπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀρχιπελάγους, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ἀλλῶν θαλασσῶν καὶ ὠκεανῶν θὰ διέλθῃ.

— Φαίνεται ὅτι ἔχετε βαθυτάτας γεωγραφικὰς γνώσεις, εἶπεν εἰς τῶν περιηγητῶν ἀλλὰ σὰς συμβουλεύω νὰ μὴ τὰς δημοσιεύητε, ἵνα μὴ γελῶσιν οἱ ἄλλοι εἰς βῆρος σας καὶ ἵνα μὴ εὐρεθῇ τις νὰ σὰς κόψῃ κανὲν ὠτίον ὅταν ὑποστηρίζετε αὐτὰς διὰ τόνου τόσῳ ἀγενοῦς.

— Μὰ τὸν Θεόν, ἀπήντησεν ὁ Ρόζεν κτυπῶν διὰ τῆς πυγμῆς τὴν τράπεζαν, δὲν θὰ εἶθε σεις ἐκεῖνος ὅστις θὰ δυνθῆθῃ νὰ μοὶ κόψῃ, ὡς λέγετε, τὸ ὠτίον. Εἶμαι δὲ ἔτοιμος ἂν θέλετε νὰ σὰς τὸ ἀποδείξω, ροκανίζων ὑμᾶς ὡς τὸ μπιφιστέκιον τοῦτο.

— Ἐξελεθετε λοιπὸν, ἂν ἐπιθυμῆτε, ἀνταπήντησεν ὁ Γάλλος, ὅστις ὠργίσθη ἀκρατήτως. Ὁ Ρόζεν, στραφεὶς πρὸς τὸν Λάμπερθ, ἐψιθύρισε αὐτῷ:

— Δὲν εἶναι αὕτη περίστασις λαμπρά;

— Βεβαίως, ἀπήντησεν ὁ Λάμπερθ. Καταλληλοτάτη.

Ὁ Ρόζεν στραφεὶς πρὸς τὸν ἀντίπαλόν του:

— Ἐπειδὴ, εἶπεν, ἐγὼ προσκαλοῦμαι παρ' ὑμῶν, δικαιούμαι νὰ ἐκλέξω ὄπλον. Ἐκλέγω λοιπὸν τὴν σπάθην... Ὁ εὐγενὴς αὐτὸς Κύριος καὶ συνταξιδιώτης μου ἔσεται ὁ μάρτυς μου. Πῶς θὰ κτυπηθῶμεν;

— Ἐδῶ πλησίον ὑπάρχει, Κύριε, μέρος καταλληλοτάτου.

— Σὰ; ἀκολουθῶ.

Μετὰ τινὰ λεπτὰ ἅπαντες εὐρέθησαν ἐν τῷ πεδίῳ τῆς μάχης.

Περὶ τὸν θεωροῦμεν νὰ σημειώσωμεν ὅτι ὁ Ρόζεν δὲν προϋτίθετο διόλου νὰ ὑπερασπισθῇ, καὶ ὅτι ἐσκόπει νὰ προσποιηθῇ μόνον ὅτι ἀμύνεται.

Ἐνομιόθησαν τὰ ξίφη. Οἱ δύο ἀντίπαλοι ἔλαβον αὐτὰ καὶ ἐποπεθετήθησαν καταλλήλως. Ὁ Γάλλος ἐμάχετο μετὰ ζωηρότητος ποιῶν ταχυτάτας προσποιήσεις. Ἦτο μονόμαχος ἄριστος.

Ὁ Ρόζεν ἀπέκρουεν αὐτὸν γαλήνιος καὶ ἐμειδία, σκεπτόμενος ὅτι δὲν δύναται νὰ ἀποδεί-

ξῆ τὴν ἀξίαν του. Ἦτοιμάζετο δὲ νὰ ἀποκλυθῆθῃ, δῆθεν κατὰ λάθος, ὅπως δεχθῆ εἰς τὴν καρδίαν τὸν φονικὸν χάλυβα, ὅτε παρετήρησε τὸν ἀντίπαλόν του χλευάζοντα αὐτόν. Ἡ ἰδέα τῆς χλεύης ἀνεστάτωσε τὸ αἷμά του καὶ ἀπόλεσε τὴν ἀπάθειάν του. Ἀησιομήσας ὅτι μάχεται ὅπως θανατωθῆ, ἐπετέθη σπουδαίως κατὰ τοῦ Γάλλου καὶ ἐφόνευσεν αὐτὸν δύο ἢ τρεῖς μόνον ποιήσας τεχνηθέντους κινήσεις.

Ὁ Ρόζεν ἐνόησε τότε τὸ λάθος του. Ὁ Λάμπερθ, πλησιάζων αὐτόν,

— Τί ἐπράξατε; τῷ εἶπεν. Ἐφρονεύσατε δωρεὰν ἄνθρωπον ἀθῶον!

— Ναί, ἀπήντησεν ὁ Ρόζεν, ἀλλὰ οὗτος ἔσται ὁ τελευταῖος. Τί τὸ θέλετε; Εἶμαι ἄρρων. Φύγωμεν ἀμέσως. Ὁρκίζομαι δὲ ὅτι εἰς πρώτην νέαν συμπλοκὴν θ' ἀφίσω νὰ με πιστολίωσιν ὡς κόνικλον.

Τὴν ἐπιούσαν ἐπεβιάσθησαν διὰ τὸ Καλαί καὶ ἔλαβον τάχιστα τὴν εἰς Παρισίους ἀγούσαν.

Z.

Καθ' ὁδὸν ὁ Ρόζεν ἐσκέπτετο μετὰ λύπης ἐπὶ τοῦ συμβάντος τῆς μονομαχίας. Ἐφρόνευεν ἄνθρωπον ἐν συμπλοκῇ. Κυριολεκτικῶς δὲν ἦτο αὐτὸς φόνος· ἀλλ' ὅπως δῆποτε ἡ μονομαχία προσεκλήθη ὑπ' αὐτοῦ. Ὁ Γάλλος ἐκεῖνος ἐμονομάχησεν ἐξ ἀνάγκης· ὤφριε δὲ τὸν θάνατόν του τῷ Ρόζεν.

Οἱ ἄνθρωποι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐξετάζουσι τὸν φόνον ἀναλόγως τῶν αἰτίων τῶν προκαλεσάντων αὐτόν. Δὲν ἐξετάζουσι αὐτόν. ὑπὸ τὴν ἐποψίν τῆς φιλανθρωπίας, τῆς ἠθικῆς, τῆς δικαιοσύνης, ἀλλ' ἐρευνῶσι τὸν τύπον δι' οὗ ἐγένετο. Μία καὶ ἡ αὐτὴ πρᾶξις δοξάζει ἡμᾶς ἢ μᾶς καθιστᾷ ἐγκληματίας καὶ ἀξίους τῶν σκληροτέρων ποινῶν. Δύναται τις φονεῦν νὰ γίνῃ ἥρωϊς ἢ κακοῦργος· ἥρωϊς φονεῦν ἐν πολέμῳ, κακοῦργος φονεῦν ἐν καιρῷ εἰρήνης· ἥρωϊς μονομαχῶν, κακοῦργος μὴ μονομαχῶν. Τοιαύτη ὑπῆρξε πάντοτε ἡ ἀσυνειδησία τῆς ἀνθρωπότητος.

Ὁ Ρόζεν καθ' ὅδον ἐσκέπτετο ταῦτα πάντα καὶ ἔλυπετο διὰ τὸν φόνον δι' ἐπήνεγκε.

— Τί φρονεῖτε; ἤρωτησε τὸν Λάμπερθ, ὅστις τὴν στιγμήν ἐκείνην εἶχε σχεδὸν ἀποκοιμηθῆν ἐν τῇ γωνίᾳ τῆς ἀμάξης.

— Περὶ τίνας; ἠρώτησεν ὁ Λάμπερθ.

— Περὶ τῆς χθεσινῆς μου μονομαχίας.

— Κρίκιστον [πράγμα! ἀπήντησεν ὁ Λάμπερθ. Ἐάν ἔχετε σκοπὸν νὰ φρονεθῆτε, δὲν πρέπει νὰ φρονεῖτε ἄλλους. Τρόποι ὑπάρχουσι μύρια ἵν' ἀποθάνετε. Σὺς ὁμολογῶ ὅτι ἔλυπθην σφόδρα ἐπὶ τῷ χθεσινῷ δυστυχήματι.

— Ἔχετε δίκαιον, προσεῖπεν ὁ Ρόζεν. Δὲν θὰ διαπρίξω πλέον τοιαύτην ἀνοήτην μονομαχίαν. Ὑπάρχει ἐνστικτὸν τι ὠθίον ἡμᾶς ἀκονίας εἰς τὴν ἀνυαν. Ἐπειδὴ δὲ ἡ φύσις παρεχώρησεν ἡμῖν ἐν μόνον μέσῳ ἵνα γενώμεθα καὶ μύρια ἵν' ἀποθνήσκωμεν, θὰ ὠφελθῶ τῆς γενναϊότητος τῆς φύσεως. Νομίζετε ὅτι εἶναι δύσκολον ν' ἀποθάνω;

— Ἐλπίζω ὄχι, ἀπήντησεν ὁ Λάμπερθ. Εὐχομαι δὲ νὰ ἐπιτύχητε τίχιστα.

— Εὐχαριστῶ, ὑπέλαβεν ὁ Ρόζεν θλίβων τὴν χεῖρά του.

Τὴν αὐτὴν ἐκείνην ἑσπέραν ἔρθασαν ἀμφότεροι εἰς Ἀμιένην. Ὁ Ρόζεν ἔστη ἐπ' ὀλίγον ἐν τῇ Πύλῃ τῆς πόλεως, ὅπως θαυμάσῃ τὸ θέαμα ὅπερ ἐνώπιόν του ἐξετυλίσετο ὡς καλὸς Ἀγγλος, ὅτε παρετήρησεν εἰδοποιήσιν τοιχοκολλημένην ἐν τῇ Πύλῃ. Περιεῖχε δὲ αὕτη τὰ ἑξῆς:

« *Μέγα θηριοτροφεῖον τοῦ κ. Γουσταύου Λαχάρθ.*

«Δύο τίγρεις, τέσσαρες πάνθηρες, πλείστοι καὶ ποικίλοι πύθεις, εἰς ἑλέφας, καὶ δύο ἀφρικανοὶ λέοντες. Τὴν 8ην ἑσπερινὴν ὥραν θὰ γίνῃ ὁ δείκνος τῶν θηρίων. Ἡμίσειαν ὥραν πρὸ αὐτοῦ ὁ διάσημος θαυμαστὴς Γουσταύος Λαχάρθ θέλει εἰσελθεῖ εἰς τὸν κλωδὸν τῶν λέοντων».

Ὁ Ρόζεν παρετήρησε τὸ ὠρολόγιόν του.

Εἶχε περῆσαι ἡ 7η. Ἐλλείπον ἄρα ὀλίγα λεπτά. Ἐστράφη πρὸς τὸν Λάμπερθ καὶ τῷ εἶπε:

— Θέλετε νὰ μεταβῶμεν πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ θηριοτροφείου; Πιθκὸν νὰ τύχῃ περίστασις ἐκεῖ ὑποβηθῆσομεν τὸ σχέδιόν μου.

— Εὐχαριστῶς, ἀπήντησεν ὁ συνοδοιπόρος του.

Ἀμφότεροι μετέβησαν εἰς τὸ ρητὸν μέρος. Ἀφοῦ ὁ Λαχάρθ ἐξῆλθε τοῦ κλωδοῦ τῶν λέοντων καὶ τὸ πλῆθος ἀπεχώρει, ὁ Ρόζεν εἶπε τῷ Λάμπερθ.

— Φρονῶ, φίλε μου, ὅτι εὖρον μέσον ἀλάνθαστον ἵνα κατορθώσω νὰ ἀποθάνω. Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ μὴ σὰς προσέσω πλείτερόν τι. Μεταβῆτε εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον τοῦ «Κύκλωπος», καὶ μετὰ δύο ὥρας ἢ θὰ μ' ἐπανίδητε ζῶντα ἢ θὰ μάθητε τὸν θάνατόν μου. Σὺς συνιστῶ τὴν πρὸς τὴν σύζυγόν μου ἐπιστολήν.

— Μείνετε ἤσυχος, ἀπήντησεν ἀφελῶς ὁ Λάμπερθ. Λυποῦμαι ὅτι θὰ σὰς χάσω τότε ταχέως, ἀλλ' ἀφοῦ τοῦτο εἶναι ἀπαραίτητον... εὐχομαι ὑμῖν καλὴν ἐπιτυχίαν.

Ὁ Ρόζεν ἐζήτησε τὸν κ. Λαχάρθ, καὶ λαβὼν αὐτὸν αὐτὸν κατὰ μέρος, τῷ εἶπεν:
(ἀκολουθεῖ)

ΣΚΗΝΗ ΚΗΔΕΥΣΕΩΣ

ΕΝ ΚΑΛΚΟΥΤΤΑ.

Ὁ Οὐγγρος κόμης Ἀνδράσυ, διηγείται ὅτι τῷ 1849, ὅτε ἡ Οὐγγαρία διετέλει εἰς ἐπανάστασιν, τῷ ἐπῆλθεν ἡ ἰδέα νὰ μεταβῇ πρὸς ἐπίσκεψιν τῆς Ἀνατολῆς. Μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἦτο ἐν Βιέννῃ, καὶ μετὰ τριάκοντα ἐπεβιβάζετο ἐν Λουδίνῳ ἐπὶ ἀτμοπλοίου μέλλοντος νὰ πλεύσῃ εἰς τὰς Ἰνδίας, ἐπὶ ναύλῳ 440 λιρῶν στερλινῶν. Ὁ κ. Ἀνδράσυ εἶναι πλουσιώτατος καὶ εὐφύεστατος· τὰ διηγήματά του δὲ κινουσι τὸ ἐνδιαφέρον ἰδιαιδῶντως. Τὰ ἑξῆς ἀποσπῶμεν περὶ Καλκούττας.

Τὴν τρίτην ἡμέραν τῆς εἰς Καλκούτ-

ταν ἀφίξεώς μου, ἐξῆλθον περὶ τὴν 8ην ὥραν τῆς πρωίας, ὅπως περιέλθω τὴν πόλιν. Παρακολουθῶν τὴν ὄχθην τοῦ Οὐλί, παρετήρησα ὅτι ὁ πληθυσμὸς ἄπας τῆς πόλεως ἦτο ἔξω. Ἡ ἐνεργητικότης ἐβασίλευε πανταχοῦ· οἱ ἔμποροὶ ἦσαν εἰς τὰ γραφεῖά των, οἱ τεχνῖται εἰς τὰ ἐργαστήριά των. Καὶ αὐτοὶ οἱ μὴ ἐκ τῆς ἐργασίας των ἀποζῶντες ἦσαν ἐγγεγερμένοι, ἄλλοι δὲ ἐφιπποὶ καὶ ἄλλοι ἐποχοῦμενοι ἐξήρχοντο εἰς περίπατον ὅπως ἀναπνεύσωσι καθαρὸν ἀέρα. Ἐκτὸς τῆς πόλεως ἡ αὐτὴ ὑπῆρχε ζωηρότης. Ἡ ὁδὸς ἦτο πλήρης λαοῦ καὶ δι' αὐτῆς δὲν ἠδύνατο νὰ διέλθῃ τις ἀνευ δυσκολίας.

Εἶχον διατρέξει ἐν σχεδὸν καὶ ἡμισυ μίλιον παρακολουθῶν τὸν ποταμὸν, ὅπου ἦτο ὁσφρησίον μου. Ὁπισθεν πύργου ἐλεεινῆς ὄψεως ἐξήρχετο πυκνὸς καπνὸς πληρῶν πᾶσαν τὴν περίεξ ἀτμόσφαιραν. Ὅτι μοὶ ἐφάνη παραδοξώτερον, ἦτο ὅτι ἐπὶ τοῦ τοίχου ἐκείνου ἦσαν παρατεταγμένα παντὸς εἶδους ὄρνεα σαρκοφάγα. Ἐφαίνοντο δὲ ὅτι ἔφαγον τόσῳ πολῷ, ὥστε μετὰ βίας ἠδύναντο νὰ ἴστανται ἐπὶ τῶν δύο ποδῶν των. Ἄλλα ἐξ αὐτῶν ἔμενον ἀκίνητα, ἀλλὰ ἔτυπτον τὰς πτέρυγας, καὶ ἄλλα ἐκαθάριζον διὰ τοῦ ράμφους τὰ ἀκάθαρτα αὐτῶν πτερά.

Τὰ ὄρνεα ἐκεῖνα δὲν ἐταράσσοντο ἐπὶ τῇ παρουσίᾳ τῶν διαβατῶν. Ἐσταμάτησα τὴν ἀμαξάν μου ὅπως δυνηθῶ νὰ λύσω τὸ αἰνίγμα καὶ νοήσω πόθεν προήρχετο ὁ καπνὸς ἐκεῖνος τοῦ πύργου. Μοὶ εἶπον ὅτι ὀπισθεν αὐτοῦ ἔκαίοντο οἱ νεκροὶ καὶ διὰ τοῦτο παρίσταντο καὶ τὰ ὄρνεα.

Τῷ ὄντι, ἐκεῖ ἔκαίοντο, ἢ μᾶλλον εἶπεῖν ἐφήνοντο, ἰθαγενεῖς νεκροὶ τῆς γειτονείας. Τὸ πτώμα, ἅμα ἐλαφρῶς ἐκαίετο, ἀπεσύρετο ἐκ τῶν φλογῶν καὶ ἐρίπτετο εἰς τὰ ἱερὰ νάματα τοῦ Οὐλί. Τὰ ὄρνεα περιέμενον τὴν στιγμήν ἐκείνην, ὅπως ἐπιπέσωσι κατ' αὐτοῦ. Τοιοῦτοτρόπως οἱ συγγενεῖς τοῦ νεκροῦ ἠδύναντο νὰ βλέπωσιν ἐκ ποίου ἀκριβῶς μέρους τοῦ σώματος ἐπιπέσσει ἕνα ὄρνεον τοῦ συμποσίου των τὰ ὄρνεα ταῦτα, ὅπως καταβροχθίσωσι τὰς ἐψημμένας σάρκας αὐτοῦ. Ὁ ἀγὼν ἦτο τὴν στιγμήν ἐκείνην ἀκριβῶς ἐν τῇ ἀκμῇ του περίεξ προσφάτως ριφθέντος πτώματος. Ἐπλησίασα, ὅπως κάλλιον παρατηρήσω τὸ παράδοξον θέαμα. Διελθὼν ὁδὸν πλήρη ὀστέων, πανταχοῦ ἐσπαρμένων, εὐρέθην δύο βήματα μακρὰν τῆς θέσεως ἐνθα ἐγένετο ἡ ἀνατομικὴ ἐργασία. Ἡθέλησα νὰ πληροφορηθῶ ποῖον ἐκ τῶν ὀρνέων ἦτο τὸ μᾶλλον σαρκοφάγον, καὶ παρετήρησα ὅτι τοιοῦτον ἦτο πελαργὸς τις μακρόλαιμος, ὅμοιος σχεδὸν καθ' ὅλα τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ, ἀλλ' ἰσχυρώτερος καὶ μεγαλείτερος. Τὸ ὕψος του ἦτο 4 ποδῶν. Μόνον τὸ ράμφος του εἶχε μῆκος ἐνὸς ποδός, ὅπερ, σκληρὸν ὡς λίθος, εἶναι λίαν κατάλληλον διὰ τὴν ἐργασίαν περὶ ἧς πρόκειται. Δύναται δὲ νὰ καταβροχθίσῃ ὀλόκληρον γαλῆν διὰ μιᾶς. Τὸ παρ' αὐτοῦ καταβροχθιζόμενον κατέρχεται εἰς τὸν θύλακα, ὅστις κρέμαται κάτωθεν τοῦ λαιμοῦ του, καὶ ἀφοῦ μείνει ἐκεῖ ἐφ' ἱκανὸν καὶ μαλαχθῆ, ἀνέρχεται αὐθις εἰς τὸν λαιμὸν, μασσᾶται καὶ μεταβιβάζεται εἰς τὸν στόμαχον.

Θόρυβός τις απέσπασε τὴν προσοχὴν μου. Προήρχετο ἐκ πτώματος ριφθέντος ὀπισθὲν μου ἐπὶ τὴν πυράν. Δύο ἕτερα ἦσαν ἔτοιμα ἵνα ριφθῶσιν ἐπ' αὐτήν. Τὸ πῦρ συνεδούλιζον δύο Ἰνδοὶ ἐβενόχρους. Πέριξ ἄλλα πτώματα ἐν σωρῶ περιέμενον τὴν σειρὰν τῶν ὀλόγυμνα. Καίονται δὲ τὰ πτώματα μόνον τῶν εὐπόρων. Οἱ λοιποὶ ἀρκοῦνται ρίπτοντες τὸν νεκρὸν κατ' εὐθείαν εἰς τὸν ποταμὸν. Μὴ νομίση τις ὁμῶς ὅτι ἡ τελετὴ τῶν Ἰνδῶν ἔχει σχέσιν τινὰ μὲ τὴν τῶν Ῥωμαίων. Ἐν Ῥώμῃ τὸ ἔθιμον τοῦτο ἦτό τι θεῖον. Τὰ τέκνα, οἱ συγγενεῖς, οἱ φίλοι, οἱ ὑπηρέται τοῦ νεκροῦ, περιεκύκλουν τὸ πτώμα ἐν θλίψει καὶ δακρύοντες. Ἡ κόνις αὐτοῦ συνελέγετο μετ' εὐλαβείας καὶ ἐκλείετο εἰς κάλπην μετὰ πολλῆς φροντίδος.

Ἐν Ἰνδίαῖς ὁμῶς φαίνεται ὅτι οὐδεὶς ἀνησυχεῖ διὰ τὸν θάνατον τοῦ καιομένου, οὐδεὶς κινεῖται, ἐκτὸς τῶν ὑπηρετούντων τὴν πυράν. Σπανίως φαίνεται συγγενῆς τοῦ τεθνεώτος παριστάμενος εἰς τὴν κηδείαν. Οὐδαμοῦ δὲ τῶν Ἰνδιῶν θεωροῦνται τὰ πτώματα ἀξιοσέβαστα. Ζητοῦσι νὰ ἀπαλλαγῶσιν αὐτῶν τὸ ταχύτερον καὶ πολλάκις ἐκ τῆς σπουδῆς ρίπτονται εἰς τὸν ποταμὸν ἄνθρωποι μὴ ἐκπνεύσαντες ἔτι. Ἐὰν συμβῇ ν' ἀναζήσωσιν οὗτοι, δὲν ἐπιτρέπεται αὐτοῖς νὰ ἐπανακάμψωσιν εἰς τὴν πόλιν, ἀλλ' ὀφείλουσι νὰ κατοικήσωσιν ἐν τινι διαμερίσματι, μακρὰν κειμένῳ, ἐπὶ τῶν ὄχθων τοῦ Γαγγου. Ὀλόκληρα χωρία κατοικοῦνται ὑπὸ τοιούτων ἀναστάντων. Οἱ Ἰνδοὶ καταφρονοῦσι καὶ φεύγουσι τὰ οὕτω πως κατωκηθέντα χωρία.

Ἄλλοτε τὰ πτώματα ἐκαίοντο ὅπου

δήποτε τοῦ Οὐλλί, ἀλλὰ νῦν τὰ ἀστρνομικὰ ὄργανα ἐπιβάλλουσιν ἵνα ἡ τελετὴ αὕτη γίνεταί εἰς μέρος ὠρισμένον, ἄλλο παρ' ἐκεῖνο περὶ οὗ πρόκειται καὶ εἰς ὃ παρευρέθη.

Η ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ

ΤΟΥ ΧΑΣΑΝ ΚΑΙ ΧΟΥΣΕΙΝ.

Οἱ Τάρταροι τελοῦσιν ἐν Σούσα κατὰ τὰς πρώτας 10 ἡμέρας τοῦ μηνὸς Μωχάρεμ λιτανεῖαν τινὰ. Αἱ 10 αὗται ἡμέραι εἰσὶν ἡμέραν νηστείας. Οἱ πιστοὶ οὐδὲν τρώγουσιν ἀπὸ τοῦ λικαυγοῦς μέχρι τῆς ἀμφιλύκης, ὡς πράττουσι καὶ κατὰ τὸν μῆνα Ραμαντάν. Οἱ εὐλαβέστεροι μάλιστα δὲν ξυρίζουσι κατὰ τὰς ἡμέρας ἐκεῖνας τὸ γένειον ἢ τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς, δὲν καπνίζουσι, δὲν λούονται, δὲν ταξιδεύουσιν. Ἄμα ὁμῶς ἴδωσι τὴν ἠὲ ὑποφώσκουσαν, ἀρχονται τρώγοντες μέχρι ἑσπέρας. Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ χρόνου τούτου παριστάνουσι δράματα, ὧν θέμα ἐστὶν ἡ παράδοσις τοῦ Χάσαν καὶ Χουσεῖν. Τὰ δράματα ταῦτα διακροῦνται εἰς δέκα πράξεις, ὅσαι εἰσὶν αἱ ἡμέραι τῆς ἐορτῆς.

Τὴν παράδοσιν ταύτην πρόκειται σήμερον νὰ ἐκθέσωμεν.

Ὁ Ἰμάμης Χάσαν ἦτο διάδοχος τῶν τεσσάρων διαδόχων τοῦ Μωάμεθ, ἦτοι τῶν Ἀμποῦ-Μπέρ, Ὁμάρ, Ὁσμάν, καὶ Ἀλῆ, ἐν τῷ Καλιφάτῳ τῆς Ἀραβίας καὶ τῆς κυβερνήσει τῆς Μεδιναῖς. Ὁ Ἰμάμης Χάσαν ἔχαιρε τὸν σεβασμὸν τῶν Μουσουλμάνων, καθὼς διάδοχος καὶ ἀπόγονος τοῦ Προφήτου. Ἠγαπᾶτο δὲ παρ' αὐτῶν ὡς δίκαιος καὶ γενναῖος.

Ὁ τῆς Συρίας βασιλεὺς Ἰεζιδ, ἠσθάνετο μεγίστην πρὸς αὐτὸν ἔχθραν διόπερ ἐσκέφθη νὰ θανατώσῃ αὐτὸν, ὅπως καταλάβῃ τὰ Κράτη του. Κατὰ τι ταξίδιον τοῦ Χάσαν εἰς Κούφαν, πιστὸς ὀπαδὸς τοῦ Ἰεζιδ ἀνέμιξε

δηλητήριον εἰς τὰ φαγητὰ τοῦ ἡγεμόνος τῆς Μεδιναῖς. Ἐπιστολὴ εὐρεθείσα ἐπ' αὐτοῦ καὶ γραφείσα ἰδιοχειρῶς παρὰ τοῦ Ἰεζιδ, ἐμαρτύρησε τὴν ἐνοχὴν του.

Ἡμέραν τινὰ ἄνθρωπός τις διατεινόμενος ὅτι ἦτο πλούσιος, ἐπλησίασε τὸν Χάσαν ὅπως θιξῇ τοὺς σεβασμίους του πόδας, ἵνα δῆθεν ἰαθῇ ἐκ τινος ἀσθενείας ἐξ ἧς ἐπάσχευ' ἀλλ' ἄμα ὡς ἐπλησίασεν αὐτὸν, ἐπληξεν αὐτὸν διὰ δηλητηριασμένου ὄπλου, ὅπερ ἐκράτει ἐν τῇ χειρὶ δίκην βακτηρίας. Ὁ Χάσαν ἔπεσε πύραυτα, ἀπὸ δὲ τῆς πληγῆς του ἔρρευσεν ἀφθονον αἶμα' ἀλλ' ἠμπόδισεν αὐστρώς τὸν λαὸν τοῦ νὰ κατασπαράξῃ τὸν δολοφόνον. Ἐσπευσαν δὲ πολλοὶ κομίζοντες ἀντίδοτα καὶ ἐπιθέμενοι αὐτὰ ἐπὶ τὴν πληγὴν. Ὁ Χάσαν κατάρθωσε νὰ θεραπευθῇ καὶ νὰ ἐπανακάμψῃ εἰς Μεδιναῖν.

Μιᾶ ὁμῶς τῶν νυκτῶν γυνὴ τις ἔρριψε δηλητήριον εἰς ποτήριον πλήρες ὕδατος, εὐρισκόμενον παρὰ τὴν κλίνην του. Ὁ Χάσαν ἐξυπνήσας μετ' ὀλίγον, ἐζήτησε παρὰ τῆς ἀδελφῆς του Κουλοῦμ νὰ τῷ φέρῃ ὀλίγον ὕδωρ. Ἐκείνη, ἰδοῦσα τὸ ποτήριον πλήρες, τῷ τὸ προσέφερεν. Ὁ Χάσαν ἐρόρθησεν αὐτό! Τὸ δηλητήριον ἦτο δριμύτατον καὶ ὁ Χάσαν ἠσθάνθη τὸ τέλος του προσεγγίζον.

Ὁ υἱὸς του Ὁασίν ἦτο ἀνήλικος ὅπως τὸν διαδεχθῆ. Διὰ τοῦτο ἐνεπιστεύθη τὴν Κυβέρνησιν τοῦ Κράτους τῷ νεωτέρῳ ἀδελφῷ του Χουσεῖν, καὶ εἶτα ἐξέπνευσεν.

Ὁ Ἰεζιδ ἐχάρη χαρὰν μεγάλην ἐπὶ τῷ ἀκούσματι τοῦ θανάτου τοῦ ἐχθροῦ του καὶ ἠτοιμάζετο νὰ συμπληρώσῃ τὴν καταστροφὴν τῆς Ἰσραῖς οἰκογενείας. Ὁ Χουσεῖν ὁμῶς, φοβούμενος αὐτὸν, ἠθέλησε νὰ βεβαιωθῇ περὶ τῆς πίστεως τῶν κατοίκων τῆς Κούφας καὶ ἐπεμψεν ἐκεῖ τὸν ἀδελφόν του Μουสลίμ. Μόλις ὁ Μουสลίμ ἔρθεσεν εἰς Κούφαν 30,000 κάτοικοι ἔσπευσαν νὰ προσφέρωσιν αὐτῷ τὰ σεβάσματα τῶν. Ἐπὶ τῇ εἰδήσει ταύτῃ ὁ Ἰεζιδ

ἐταράχθη σφόδρα καὶ ἐπεμψεν ἔκτακτον ἀποσταλμένον εἰς Κούφαν, ἵν' ἀναγγεῖλῃ τῇ πόλει ὅτι θὰ κατέστρεφεν αὐτὴν ἐκ βάθρων, ἐὰν ἐκηρύσσετο ὑπὲρ τοῦ Χουσεῖν. Οἱ Κουφαῖοι ἠναγκάσθησαν νὰ συμβουλευθῶσι τῷ Μουสลίμ φρόνησιν. Οὗτος κατέφυγε τότε ἐν τῇ οἰκίᾳ τιμίου κατοίκου ὀνόματι Χίνη' ἀλλ' ὁ Διοικητῆς Ἀμπτουλάχ, ἐπανακάμψας ἐκ Συρίας, μετέβη εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Χίνη καὶ τῷ ἐπέβαλε νὰ παραδώσῃ τὸν Μουสลίμ. Οὗτος ὁμῶς ἠρήθη, ὁ δὲ Ἀμπτουλάχ παρέδωκεν αὐτὸν εἰς τὰ βασανιστήρια, ἄχρις οὗ ἐξέπνευσεν. Ἐἶτα δὲ διέταξε νὰ φονεύσῃ καὶ τὸν Μουสลίμ.

Ὁ Μουสลίμ ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ εἰς Κούφαν τὰ δύο μικρὰ του τέκνα, ὧν τὸ ἐν ἦτο ἐξ τῶ δ' ἕτερον ἑπτὰ ἐτῶν. Ταῦτα ἔρριψεν εἰς τὰς φυλακάς. Ὁ δεσμοφύλαξ, ὅστις ἦν ἀνὴρ ἀφρωσιωμένος τῷ Χουσεῖν, ἀπέλυσεν αὐτὰ, καὶ τὰ ἔκρυψε παρὰ τινι γυναικὶ καλουμένην Σούρα. Ὁ Ἀμπτουλάχ ἔμαθεν ὅτι τὰ παιδιὰ ἐσώθησαν καὶ αὐθωρεῖ ἐδημοσίευσεν προκήρυξιν, δι' ἧς ἠπέλει φοβερά βασανιστήρια κατὰ παντὸς ὑποκρύπτοντος αὐτὰ. Ἡ Σούρα, τετρομασμένη, παρεκάλει τὸν υἱὸν τῆς νὰ ὀδηγήσῃ τὰ δύο ὄργανά ὅπως μεταβῶσι παρὰ τινι συνοδείᾳ εἰς τὰ πλησιόχωρα τῆς Κούφας, ἧτις ἐμελλε νὰ ἀναχωρήσῃ εἰς Μεδιναῖν. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἦτο νύξ, τὰ παιδιὰ ἀπώλεσαν τὴν ὁδὸν καὶ ἐρέθησαν ἐντὸς δάσους. Ἐπειδὴ ἠσθάνθησαν μέγα ψῦχος, εἰσῆλθον εἰς τὸ στέλεχος σαθροῦ φοίνικος, κειμένου παρὰ τινι πηγῇ.

Τὴν πρώταν μικρὰ δούλη, ἐλθοῦσα ν' ἀντλήσῃ ὕδωρ, εἶδεν ἐν τῇ πηγῇ τὴν σκιάν τῶν δύο παιδίων, καὶ ἀνεγείρασα τὴν κεραλήν, εἶπεν αὐτοῖς:

— Σαῖς εἰσθε τὰ τέκνα τοῦ Μουสลίμ;

Τὰ ἀτυχῆ παιδιὰ, ἀκούσαντα τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς τῶν, ἤρξαντο κλαίοντα καὶ ὀδυρόμενα. Τότε ἡ νεῆνις ἐκείνη ὠδήγησεν αὐτὰ παρὰ τῆς κυρίας τῆς, συζύγου Μουσουλμάνου τινός, Χάρη καλουμένου. Ἡ καλὴ ἐκείνη γυνὴ ἐδέχθη αὐ-

τά μετὰ δακρύων, τὰ ἐνηγκαλίσθη, εἶψε τὰς τε χεῖρας καὶ τοὺς πόδας των, ἔδωκεν αὐτοῖς νὰ φάγωσι καὶ νὰ πίωσι, καὶ προσέτερεν αὐτοῖς κλίνην ἐν ἀποκρύφῳ τῆς οἰκίας μέρει.

Τὴν ἐσπέραν ὁ Χάρης εἰσῆλθεν εἰς τὸν οἶκόν του κατόικοπος.

— Γυναῖκα, εἶπε τῇ συζύγῳ του, ἐτοίμασον ἀμέσως τὸν δαίπνον. Ἐγὼ καὶ ὁ ἵππος μου ἀποθνήσκωμεν ἐκ τοῦ καμάτου. Ἐτρέξαμεν καθ' ἅπασαν τὴν ἡμέραν, ὅπως ἀνακαλύψωμεν ποῦ κρύπτονται τὰ τέκνα τοῦ Μουσλίμ, ἀλλ' εἰς μάτην ἐκοπιώσαμεν.

— Καὶ διατί ζητεῖς τὰ παιδιά ταῦτα; ἠρώτησεν ἡ γυνή.

— Διατί; ἀπήντησεν ὁ σύζυγος, ὅπως εὐχαριστήσω τὸν Ἀμπτουλάχ, ὅστις θὰ μοὶ προσφέρει διὰ τοῦτο λαμπρὰν ἀντιμισθίαν.

— Εἶσαι τρελλός; Ἀλλὰ λοιπὸν δὲν εἶσαι Μουσουλμάνος; Θέλεις νὰ βιάψῃς τὴν χεῖρά σου μετὰ τὸ αἷμα τῶν ἀπογόνων τοῦ Προφήτου; Θέλεις νὰ ἐρελκύσῃς ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς οἰκογενείας σου τὴν κατάραν τοῦ Οὐρανοῦ;

Ὁ Χάρης ἐπέβαλεν αὐτῇ σιγὴν, τὴν ἐξύβρισε, καὶ μετέβη εἰς τὴν κλίνην του.

Κατὰ τὸ διάστημα ὅμως τῆς νυκτὸς ἐν τῶν παιδίων εἶδε κατ' ὄναρ τὸν προφήτην καὶ τὸν πατέρα του. Ὁ Προφήτης ἔλεγε τῷ Μουσλίμ:

— Διατί ἦλθες μόνος; Ποῦ εἶναι τὰ τέκνα σου; Διατί ἀφήκες αὐτὰ ἐν μέσῳ τῶν ἐχθρῶν σου;

Καὶ ὁ Μουσλίμ ἀπεκρίνατο:

— Ἠσύχασον, Πάτερ, διότι αὖτις τὰ τέκνα μου ἔσονται ἀμετακλήτως ἐνταῦθα.

Ὁ παῖς, τεταραγμένος, ἐξύπνησε καὶ διηγήθη τῷ ἀδελφῷ του τὸ ὄνειρον. Ἀμφότερα τὰ παιδιά ἤρξαντο κλαίοντα. Ὁ Χάρης ἤκουσε τοῦ κλαυθμοῦ καὶ εἶπε τῇ συζύγῳ του:

— Τίς κλαίει; Ὑπάρχουσιν ἐνταῦθα παιδιά;

Ἠγέρθη δὲ, ἤναψε λαμπάδα καὶ ἐξετάσας ἀνεκάλυψε τὰ δύο παιδιά, ἅπερ πάραυτα ἀνεγνώρισεν.

— Ἄ! εἶπεν αὐτοῖς, ἐγὼ μοχθῶ καὶ κοπιᾶζω ὅπως σᾶς εὔρω εἰς τὰ δάση, καὶ σεῖς ἀναπαύεσθε ἐν αὐτῇ τῇ οἰκίᾳ μου!

Οὕτω λέγων ἤρπασεν αὐτὰ ἀπὸ τῆς κόμης καὶ τὰ ἔσυρε μέχρι τοῦ ἵππου του. Ἡ σύζυγος του ἐρρίφθη εἰς τοὺς πόδας του παρακαλοῦσα νὰ λάβῃ δι' αὐτὰ εὐσπλαγγίαν, ἀλλ' ὁ Χάρης ἐκτύπησεν αὐτὴν τόσῳ σφοδρῶς, ὥστε τὴν ἐφόνησε. Μετὰ τοῦτο λαθῶν τὰ δύο παιδιά ἔιπευσε παρά τινι ποταμῷ, ἐκαρτόμησεν αὐτὰ, ἔρριψε τὰ σώματά των εἰς τὸ ρεῦμα καὶ κομίσας τὰς κεφαλὰς των τῷ Ἀμπτουλάχ, ἐζήτηε ἀμοιβήν.

Ἐπὶ τῇ θύρᾳ τῶν δύο μικρῶν ἐκείνων κεφαλῶν πάντες οἱ παριστάμενοι ἐκλαυσαν. Καὶ αὐτὸς ἡ Ἀμπτουλάχ δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ τὴν συγκίνησίν του. Ἠρώτησε δὲ τὸν Χάρην ποῦ ἦσαν τὰ σώματα τῶν παιδίων. Ἐπὶ δὲ τῇ ἀπαντήσῃ του, διέταξε νὰ ἀλυσσοδέσωσιν αὐτὸν καὶ νὰ τὸν καρτομήσωσιν ἐν αὐτῇ τῇ ὄχθῃ τοῦ ποταμοῦ, ἐνθα αὐτὸς ἐκαρτόμησε τὰ παιδιά. Μετὰ τοῦτο διέταξε νὰ ριφθῶσιν αἱ κεφαλαὶ εἰς τὸν ποταμόν.

Ἱερὸν τι βιβλίον τῶν Μουσουλμάνων ἀναφέρει ὅτι ἅμα ὡς ἐρρίφθησαν αἱ δύο κεφαλαὶ εἰς τὸ ὕδωρ, τὰ σώματα τῶν παιδίων ἔσπευσαν πρὸς αὐτάς, ἠνώθησαν καὶ ἐγένοντο ἄφρατα.

Ἐν τούτοις ὁ Χουσεῖν ἀφίκετο αὐτοπροσώπως εἰς Κούφαν. Ὁ Ἰεζὶδ εἶχε πέμψει κατ' αὐτοῦ στρατὸν ἐκ 30,000 ἀνδρῶν ἐπὶ τῶν ὄχθῶν τοῦ Εὐφράτου. Ὁ Χουσεῖν δὲν εἶχε μεθ' ἑαυτοῦ ἢ 72 μόνον ἀνδρας, ὅτε εὗρέθη ἀντιμέτωπος πρὸς τὸν ἐχθρὸν. Καὶ τοι τὸ ἀποτέλεσμα τοιαύτης πάλης δὲν ἠδύνατο νὰ θεωρηθῇ ἀμφίβολον, οὗτος ὠχυρώθη ὅσον κάλλιον ἠδύνατο μετὰ τῶν συντρόφων του καὶ ἀντίστη εἰς τὴν ἐφοδὸν τοῦ ἐχθροῦ. Ἐπὶ τέ-

λους οἱ σύντροφοί του ἐρονεύθησαν σχεδὸν πάντες, αὐτὸς δὲ ὁ ἴδιος ἐπληρώθη πληγῶν. Λειποψυχήσας ἐκ τῆς ἀπωλείας τοῦ αἵματος, ἔπεσεν ἀπὸ τοῦ ἵππου του. Πληθὺς στρατιωτῶν ἐστάλη ἵνα τῷ ἀποκόψωσι τὴν κεφαλὴν, ἀλλ' οὐδεὶς ἐξετέλει τὴν ἐρρόσουλαν πράξιν. Ἐπὶ τέλους δύο ἐξ αὐτῶν, Σινὰν ὁ υἱὸς τοῦ Ἄρου καὶ ὁ Σουμουρ-Ζιλ-Ἰουσοῦμ, ἐκλυσθέντες ἐκ τῆς ὑποσχέσεως μεγάλης ἀμοιβῆς, μετέβησαν πρὸς αὐτόν.

Ὁ Σουμουρ ἐκάλυψε τὸ πρόσωπον.

— Τίς εἶ σύ; ἐφώνησεν ὁ Χουσεῖν. Ἀποκάλυψον τὸ πρόσωπον!

Ὁ Σουμουρ ὑπήκουσε.

— Περιμείνατε ὀλίγον, προσέθηκεν ὁ Χουσεῖν μετὰ φωνῆς σβεννουμένης, σήμερον εἶναι Παρασκευὴ καὶ ἡμέρα δεκάτη τοῦ μηνὸς Μωχάρεμ, εἶναι δὲ τὴν στιγμὴν ταύτην ἡ ὥρα τῆς προσευχῆς. Ἄφετέ με νὰ ζήσω ὀλίγας ἔτι στιγμάς, ὅπως προσευχηθῶ.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἐγονυπέτησεν. Οἱ δολοφόνοι, δραχόμενοι τῆς εὐκαιρίας, ἀπέκοψαν τὴν κεφαλὴν του.

Αὐθωρεὶ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Χουσεῖν πᾶσα ἡ οἰκογένειά του ἐφυλακίσθη, ἡ δὲ κεφαλὴ του θεθεῖσα ἐπὶ τῆς αἰχμῆς λόγχης περιήχθη καθ' ἅπασαν τὴν πόλιν. Ἀλλ' ἐν πάσῃ συνοικίᾳ ἡ ὁδοῦ ἡ κεφαλὴ ἐκείνη ἐτάλει θαύματα.

Νύκτα τινὰ, καθ' ἣν εἶχον ἐναποθεμιμένην αὐτὴν ἐν τινι Τεμένει, στρατιώτης φρουρῶν ἔσχε τὴν περιέργειαν νὰ παρατηρήσῃ αὐτὴν ἐκ τινος ραγάδος τῆς θύρας. Εἶδε δὲ γέροντα ὑψηλοῦ ἀναστήματος μετὰ μακρὰν καὶ πολὴν γενειάδα προχωροῦντα πρὸς τὴν κεφαλὴν, λαμβάνοντα αὐτὴν ἐν χερσὶ καὶ κατασπαζόμενον αὐτὴν μετὰ δακρύων. Μετὰ τὸν γέροντα ἐκείνον προσῆλθεν ἕτερος, εἶτα δὲ συνέρρευσαν πολλοί, γυναῖκες, παιδιά. Ὁ στρατιώτης, φοβηθεὶς μὴ ἡ λιτανεὶα ἐκείνη λάβῃ μεθ' αὐτῆς τὴν κεφαλὴν, ἤνοιξε τὴν θύραν, ἀλλ'

ἀφνης τῷ ἐδόθη ἐπὶ τῆς παρειᾶς ράπισμα φοβερὸν καὶ φωνή τις τῷ εἶπεν:

— Οἱ προφῆται, οἱ πρόγονοι καὶ ἡ οἰκογένεια τοῦ μεταστάντος, ἤλθον ὅπως ἐπισκεφθῶσι τὴν κεφαλὴν. Διατί σὺ ταράσσεις τὴν λύπην των;

Ἐν τούτοις τὸ ράπισμα ἀφῆκε μελανὸν τύπον ἐπὶ τῆς παρειᾶς τοῦ στρατιώτου.

Τὰ γεγονότα ταῦτα συνέβησαν τὸ 60 ἔτος τῆς Ἐγείρας (680 Μ. Χ.) καὶ τούτων ἡ ἀνάμνησις τελεῖται ὑπὸ τῶν Μουσουλμάνων κατὰ τὰς πρώτας 10 ἡμέρας τοῦ μηνὸς Μωχάρεμ.

Οἱ ἐργότροποι.

Εἰς 400,000 ἀνέρχονται οἱ ἐλεύθεροι τῶν Λειμόνων Ἴνδοι οἱ διεσπαρμένοι μεταξὺ Μισσοῦρη καὶ τῶν Βραχμῶν ὀρέων. Τὸ ὅλον τῶν ἐντῆ βορείῳ Ἀμερικῇ Ἴνδῶν ἀπὸ τοῦ Ἀτλαντικοῦ μέχρι τοῦ Εἰρηνικοῦ ὠκεανοῦ ὑπολογίζονται εἰς 400,000. Πιθανὸν νὰ μὴ εἶναι ἀκριβῆς ὁ ὑπολογισμὸς οὗτος, ἀλλ' ἡ ἀκρίβεια ἀποβαίνει ἀκατόρθωτος. Οἱ Ἴνδοι οὐδέποτε λέγουσι τὸν ἀριθμὸν τῶν προσώπων ἅτινα ἀπεριζήσουσι τὰς οἰκογενείας των. Μόνον τὰς σκηνὰς των ἀπαριθμίζουσι. Πρὸς βορρᾶν τῶν Λειμόνων ὑπάρχει ἡ μεγάλη οἰκογένεια Σιού, ἥτις ἀριθμεῖ 35,000 ψυχῶν. Οἱ Κόραες, αἱ Μεγάλαι Κοιλίαι, οἱ Μελάμποδες κτλ. ἀνέρχονται εἰς 20,000. Πρὸς μεσημβρίαν ὑπάρχουσιν οἱ Παούνιες, οἱ Ἀραπαχῶες, οἱ Κομάρσες κτλ. ἀνερχόμενοι εἰς 40,000.

Πᾶσαι αὗται αἱ φυλαὶ ἔχουσι τρία τινὰ κοινά. Εἰσὶ νομάδες, ζῶσι τρώγοντες] ἰχθῆς καὶ ἰδίως κυνήγιον, καὶ παρακολουθοῦσι πάντοτε τὸν βόνασον ἐν πάσαις αὐτοῦ ταῖς ἐκδρομαῖς.

Διοικεῦνται δὲ οἱ Ἴνδοι οὗτοι ὑπὸ κυβερνήσεως δημοκρατικῆς. Οἱ ἀρχηγοὶ των ἐκλέγονται ἐφ' ὠρισμένον χρόνον, ἐνίστε δὲ εἶσι

καὶ κληρονομικοί. Ὁ γενναιότερος αὐτῶν, ὅστις δηλ. ἐν πολέμῳ ἐξέδρασε πλείονα κρανία, ὅστις ἐφόνευσε πλείονους βονάσους, ὅστις διέπραξε μέγα τι, ὅστις τυγχάνει ὢν εὐγλωττος, δικαιούται νὰ διορισθῆ ἀρχηγός. Ἐφ' ὅσον δὲ οὗτος φέρεται κλιῶς, μένει ἐν τῇ ἐξουσίᾳ· ἀμα ὅμως ἐπ' ἐλάχιστον παρεκτραπῆ, ἀντικαθίσταται ὑπ' ἑτέρου. Οἱ ἀρχηγοὶ ὁδηγοῦσι τοὺς μαχητὰς εἰς τὸν πόλεμον καὶ ἀποτελοῦσι τὸ συμβούλιον δὲ εἰπεῖν τῆς ἐπιχειρήσεως, εἰς ἃ καλοῦνται καὶ οἱ πολλοὶ γέροντες. Ὑπαρχηγοὶ διορίζονται οἱ ἥτιον γενναῖοι. Δὲν ὑπάρχουσι δὲ παρὰ τοῖς ἐρυθροδέρμοις Ἰνδοῖς δικασταί. Ἐκαστος ἐφαρμόζει κατὰ τὸ δοκοῦν τὴν δικαιοσύνην, ἥτοι αὐτοδικεῖ, ὁπότεν νομίση ὅτι ἔχει πρὸς τοῦτο δικαίωμα.

Πᾶσαι αἱ φυλαὶ αὐταὶ θηρεύουσι καὶ πολεμοῦσι κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, ἥτοι ἐριπποὶ καὶ διὰ δόρατος, τόξου καὶ βελῶν. Ἀμυντικὸν δὲ ὄπλον ἔχουσι τὴν ἀσπίδα. Τρώγουσι μόνον κρέας βονάσου καὶ καλύπτονται διὰ τοῦ δέρματός του. Ἐκδέχουσι τὰς κεφαλὰς τῶν παρ' αὐτῶν φονευομένων ἐχθρῶν καὶ διὰ τῆς κόμης τῶν κοσμοῦνται. Ἀσπεύουσι καὶ λεηλατοῦσι τὰς ἰδιοκτησίας τῶν ἄλλων, ἀπῆλθουσι αἰχμαλώτους τὰς γυναῖκας καὶ τὰ βρέφη, τοὺς ἠττωμένους δὲ βυσαρίζουσι φοβερῶς πρὶν ἢ τοῦ φονεῦσασιν, ἰδίως τοὺς λεηλοῦς. Συνήθως παραδίδουσι τοὺς αἰχμαλώτους ταῖς γυναῖξί (σκουάου) αἵτινες φέρονται θηριωδέστερον θηρίων κατ' αὐτῶν, διότι ἐξορύσσουσι τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν ἀποσπῶσι τὴν γλῶσσαν τῶν καὶ τοὺς ὀνυχὰς τῶν, καὶ τὴν μὲν πρῶτην ἡμέραν τοῖς καίουσι τὴν μίαν τῶν χειρῶν, τὴν δ' ἄλλην τὸν ἕτερον τῶν ποδῶν, κ.τ.λ. Ἀφοῦ δ' αἰχμαλώτος βυσανισθῆ καλῶς, ἀνάπτουσι ἀθρακας ἐπὶ τῆς γαστρὸς του καὶ δροχῶνται περὶ αὐτόν.

Δυστυχὴς ἀνθρωπότης! Καὶ ὅμως φρονου-

μεν ὅτι ὁ πολιτισμὸς ποιεῖ γιγαντιαία βήματα πρὸς τὰ ἔμπροσθ'!

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

Ἡ ἀρίστη εὐγλωττία.— Ἐλβετὸς ὀνόματι Στάουμπ, ῥάπτης τὸ ἐπάγγελμα, ἀλλ' ἀνὴρ εὐφυῆς καὶ κάτοχος γνώσεων τινῶν, αἰφνης ἀντικατέστησε τὴν βελόνην διὰ τοῦ διαβίτου καὶ μετεβλήθη εἰς ἀρχιτέκτονα. Χάρης τῇ εὐφυίᾳ καὶ δραστηριότητι του προώδευσε τόσῳ εἰς τὸ νέον ἐπάγγελμα του, ὥστε μετ' οὐ πολὺ τὰ κέρδη του ὑπῆρχον ἄφθονα. Ἐσχάτως ἀνήγειρεν ἀναλώμασιν ἰδίοις θέατρον, ὅπερ ἐδωρήσατο τῇ πόλει ἐν ἣ ἐγεννήθη. Κατὰ τὴν πρῶτην παράστασιν ἠναγκάσθη ὁ Στάουμπ νὰ ἐξέλθῃ εἰς τὴν σκηνὴν, ὅπως δμιλῆσῃ κατὰ τὸ ἐπικρατοῦν ἔθιμον πρὸς τοὺς συμπολίτας του, ἀλλ' ὁ ἀτυχὴς, μὴ δυνάμενος νὰ λαλήσῃ, κερουσιασθεὶς εἶπε τὰ ἑξῆς.

« Κύριοι καὶ κυρία! Δύναμαι ν' ἀνεγείρω ἐν θέατρον προηγουμένως δὲ ἠδυνάμην καὶ δύναμαι ἔτι νὰ ράψω ἐν φόρεμα. Ἀλλὰ νὰ κάμω λόγον... τοῦτο δὲν δύναμαι, καὶ οἷς ζητῶ συγγνώμην ».

Ἐπιτρέτριά ἀθῶα.— Μιᾶ τῶν ἡμερῶν ὑπηρετρία τις ἐπαρουσιάσθη εἰς τὴν κυρίαν τῆς κλαίουςα.

— «ὦ! ὦ!... κυρία μου... ἀν ἠξέυρετε...

— Τί ἔπαθες, Φραγκίσκη;

— Ἐτρέπησα τὸν δάκτυλόν μου διὰ τῆς περόνης.

— Ἐ! δὲν εἶναι τίποτε...

— Πῶς;... δὲν εἶναι τίποτε; Ἄν αἱ περόναι εἶναι ἀργυραὶ βεβαίως δὲν εἶναι τίποτε, ἀλλ' ἀν εἶναι ἐξ ἄλλου μετάλλου... θὰ ὑποφέρω πολὺ...

— Ἐ! ἀνόητη! μὴ φοβεῖσαι διότι εἰσὶν ἀργυραὶ.

Ἡ ὑπηρετρία δὲν ἐζήτει νὰ μάθῃ πλείοτερον. Τὴν ἐπιόσαν λαβοῦσα οὐ μόνον τὰς πε-

ρόνας ἀλλὰ καὶ τὰ μαχαίρια καὶ τὰ κοχλιάρια, ὅχγετο ἀπιόσα.

Τὸ Λονδίνον.— Κατ' ἐπισήμους πληροφορίας τὸ Λονδίνον ἔχει νῦν διάμετρον 15 χιλιομέτρων. Κατὰ τὴν τελευταίαν δεκαετίαν ἀκοδομήθησαν 40,000 οἰκίαι. Αἱ ὁδοὶ τοῦ Λονδίνου ἀνέρχονται σήμερον εἰς 14,000 καὶ ἐπέκεινα. Εἴκοσι καὶ πέντε ἑκατομμύρια ἐστοίχισε μόνῃ ἡ ὁδὸς ἣτις κατεσκευάσθη μεσημβρινῶς τοῦ Ταμέσιος, ἣτις ἔχει ἑκτασιν 2 χιλιομέτρων, καὶ εἶναι ἡμικυκλωτερῆς! Ἐκατὸν καὶ πενήτηκοντα ἑκατομμύρια ἐστοίχισεν ὁ ὑπόγειος ὁχετός, ὅστις δέχεται πᾶσαν τῆς πόλεως ἀκαθαρσίαν καὶ φέρει αὐτὴν πολλὰ μίλια μακρὰν τῆς πόλεως. Καθ' ἑκάστην δὲ ἐγείρονται νέα οἰκήματα καὶ κατασκευάζονται νέα ὁδοί. Τὸ Λονδίνον εἶναι ὁ γίγας τῶν πόλεων.

Δὲν εἶναι τρελλός.— Δῆμαρχός τις συνέταξε τὴν ἐξῆς ἐκθεσιν.

« Ἡμεῖς, Δῆμαρχος τοῦ δήμου Κ. . . τῆς ἐπαρχίας Ν. . . τοῦ Νομοῦ Ο. . . πληροφορηθέντες ὅτι ὁ δημότης Α. . . περιεφέρετο εἰς τὰς ὁδοὺς καὶ ἐπραττε μυρία ὅσα καθὼ παραφρονήσας, ἐκαλέσαμεν αὐτὸν ὅπως πεισθῶμεν ἀν τῶ ὄντι εἶναι τρελλός. Καὶ δὴ εἰς τὴν ἐρώτησίν μας πῶς ὀνομάζεται, ἀπήντησεν « Εἶσαι γαῖδοῦρι! » Ἀνακαλύψαντες δὲ ὅτι ὁ ρηθεὶς δὲν πάτχει διόλου τὰς φρένας, οὐδ' ἔχασε τὸν νοῦν, ἀπελύσαμεν αὐτόν. »

Τουρκικὸν ἔθιμον.— Πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἐπετρέπετο ἐν Τουρκίᾳ νὰ καρφώνωσι τὰ ὠτία τῶν ἀπατεῶνων ἐπὶ τῶν ὀκρινάντων τῶν καταστηματαρχῶν.

Ὁ Ἰωάννης Π. . . εὐρίσκετο εἰς Λονδίνον. Εἰσῆλθε λοιπὸν εἰς κατάστημά τι καὶ ἀποταθεὶς πρὸν τὸν κύριον αὐτοῦ:

— Πόσον θέλετε νὰ μοι δώσητε τόσον τόσον ὅση ἀπαιτεῖται ἵνα φθάσῃ ἀπὸ τοῦ ἐνὸς ὠτίου μου εἰς τὸ ἕτερον;

Ὁ ἔμπορος, νομίσας ὅτι ἔχει νὰ κάμῃ ἀπλῶς μὲ ἰδιότροπον ἄνθρωπον, ἀπήντησε.

— Δύο σελλήνια.

— Ἴδου τὰ δύο μου σελλήνια. Νῦν μετρήσατέ μου τόσον φθάνουσαν ἀπ' ἐδῶ εἰς Κωνσταντινούπολιν.

— Πῶς;

— Ἴδου τὸ ἐν τῶν ὠτίων μου εἶναι ἔνταῦθα, τὸ δ' ἕτερον ἐπὶ τοῦ ὀκρινάντος ἐνὸς ἀρτοποιοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει.

Ἡ ὑπόθεσις ἐτελείωσε δικαστικῶς, τοῦ ἔμπορου κερδίσαντος αὐτὴν.

Ρωσικὸς πληθυσμός.— Κατὰ τὰς ρωσικὰς ἐφημερίδας, δημοσιεύσας τὴν στατιστικὴν τοῦ ρωσικοῦ κράτους, ἡ Ρωσία κατοικεῖται ὑπὸ 81,000,000 ψυχῶν, ὧν 61,000,000 ἐν τῇ κυρίῳ Ρωσίᾳ, 6,000,000 ἐν τῇ Πολωνίᾳ, καὶ 4,000,000 ἐν τῇ Φιλανδίᾳ. Ὁ πληθυσμὸς ἠξήσεν ἀρτίως κατὰ 4 0[0] σὺν ταῖς προσκταθείσαις νέαις ἐν Ἀσίᾳ ἐπαρχίαις. Ἀφαιρουμένων ὅμως τῶν νέων ὑπηκόων, ἀποδεικνύεται ὅτι ὁ πληθυσμὸς ἔμεινε στάσιμος.

Ἰατρός καὶ χωρικός.— Ἐγὼ δὲν πωλῶ ἐπιστήμην δωρεάν, ἔλεγεν ἰατρός τις χωρικός τινι ζητοῦντι πληροφορίας περὶ τῆς ἀσθενείας τῆς συζύγου του.

— Τότε λοιπὸν λάβετε ἕνα γρόσι, πέτε μου ὅ,τι ξέρετε, καὶ δώστε μου τὸ ῥέστο.

Καταράλωση ζύθου.— Ὁ «Καμβρίνος», ἐφημερὶς τῶν ζυθοπωλείων τῆς Βιέννης, γνωστοποιεῖ ὅτι κατὰ ἐπισήμους πληροφορίας κατεσκευάσθησαν ἐν τῇ Βυρῳπῇ καὶ ταῖς ἠνωμέναις πολιτείαις τῆς Ἀμερικῆς κατὰ τὸ ἔτος 1879 127 ἑκατομ. ἑκατόλυτρα ζύθου!

ΠΟΙΗΣΕΙΣ

Η ΜΕΤΑ ΔΕΚΑΕΤΗ ΑΠΟΥΣΙΑΝ ΑΦΙΞΙΣ ΜΟΥ ΕΙΣ ΑΙΓΥΠΤΟΝ.

Καί πάλιν βλέπω πόρρωθεν τοὺς κλάδους τῶν φοινίκων,
Καί βλέπω τῶν ἀλακίων πυκνὰς ἀναδενδράδας,
Καί μετ' ὀλίγον θά ἰδῶ πρασίνοὺς πεδιάδας,
Καί γραφικὸν ἀπάνθισμα πάσης τῆς γῆς κατοίκων.

Θά ἴδω πάλιν τὰ νερά ὁ Νεῖλος· νά κυλῆ,
Θά δρέψω πάλιν τοὺς καρποὺς βανανερῶν εὐόσμων,
Καί θ' ἀγαπήσω ἄκων μου, ὡς ἄλλοτε, τὸν κόσμον,
Ἐδῶ τὸ πᾶν μαγευτικῶς πρὸς ἔρωτα ἑλκύει.

Ἐξέρχομαι ὁ ὄρυθος σιγῆ τοῦ ἀτμοπλοίου.
Πατῶ τὴν γῆν τῶν Φαρακῶ.... Τί λέγεις; γῆν ἴδιαν,
Ἐν ἧ ποτε ἐγνώρισα χαρὰν καὶ εὐτυχίαν,
Ἐν ἧ χρυσᾷ διήγυσα ἔτη σφιγγῶντος βίου.

Μ' ἤδέα τότε ὄνειρα, ἐδῶ, ἐν τῇ Αἰγύπτῳ,
Ποσάκις κατενθουσιῶν ἠδέως ἐπλανήθην,
Ποσάκις δὲν ἠτένητα τὸ μέλλον κ' ἐθαμβήθην!
Ἄλλ' ὑπὸ τῆς ἀπάτης μου τὸ βᾶρος τώρα κύπτω!

Καί τέρπομαι εἰς ρεμβασμοὺς καὶ ὄνειροπολήσεις
Κ' ἔγω λαμπρὸν πανόραμα κατάλογον ὄνειρων
Τοῦ παρελθόντος! Τὸ παρὸν εἶναι οἰκτρὸν καὶ εἶρον,
Δὲν μοὶ προσφέρει ἄλλο τι ἢ μόνον ἀναμνήσεις.

Καθὼς φιάλη μ' ἄρωμα ἀρτίως τετραυραμένη
Χάνει τὸ μῦρον, ἐν αὐτῇ πλήν μὲν' ἢ εὐωδία,
Οὕτω καὶ τῶν ὄνειρων μας ἂν φύγ' ἢ εὐτυχία,
Ἄλλ' ὁμως ἡ ἀνάμνησις αὐτῶν, ἐκείνη μένει.

Ἄς τέρπομαι εἰς ρεμβασμοὺς καὶ ὄνειροπολήσεις,
Ἄς ἀτενίζω μὲ γλυκὴ τὸ παρελθόν μου ὄμμα,

Ἄς ἀσπασθῶ ἐνθουσιῶν μίαν φοράν ἀκόμα
Τὴν γῆν ἐν ἧ διαγελά μαγευτικῶς ἡ φύσις.

Ἐδῶ, ἐδῶ, ἐν τῇ τερπητῇ δεινὸροσκειπῇ πλατείᾳ
Ποσάκις τοὺς νεανικοὺς ἐρωτικούς μου στόνους
Δὲν ἔχυσαι! καὶ ὑπ' αὐτοῦ τῶν δένδρων τῆς τοῦς κλώνους
Ποσάκις δὲν μ' ἐμάγευσε νεᾶνις ἐρασμία!...

Ἐκείνη πλήν ἦτο γυνὴ!... κ' ἐπῆλθε προδοσία...
Τοῦ ἔρωτος ἀπόμαχος θά εἶμαι τώρα πλέον,
Ἐκείνη ἄλλον σύζυγον θά ἔχει, ἄλλον νέον,
Καὶ εἰς ἐμὲ ἀπέμεινεν ὄνειρων τρικυμία.....

Πλὴν ἄς σιγήσω! ἄρχομαι νὰ ψάλλω νῦν αἰλίνοὺς,
Ἐν χώρῳ ὅπου χαρμονὴ καὶ πλοῦτος βασιλεύει!
Ὅταν τοὺς πάντας ὁ Ἑρμῆς, μόνος αὐτὸς μαγεύει,
Τί κρούω λύραν θλιθεράν καὶ τί τονίζω θρήνοὺς;

Ναί! θρήνοὺς ἤμην ἔτοιμος, θρήνοὺς νὰ ψάλλω πάλιν,
Πλὴν τίς μ' ἀκούει; Οἱ θνητοὶ γελοῦν ἐδῶ συνήθως.
Δὲν εἶν' ἡ λύρα μου γυνή, οὐδ' αἱ στροφαὶ μου ζῦθος,
Καὶ θά πνιγοῦν οἱ θρήνοι μου εἰς κορυβάντων ζάλην.

Κατὰ Δεκέμβριον τοῦ 1875.

ΛΥΣΙΣ

τοῦ ἐν τῷ προηγ. φυλλαδίῳ αἰνίγματος

Σόλων

Λύσις τοῦ Γρίφου

Ἡ κοινωρία εἶναι ἐν πολλοῖς ἀδικος.

ΑΙΝΙΓΜΑ

Ἄν ἐπάνω μου καθίσῃς,
Θά κατευχαριστηθῆς.
Εἶμαι ὅλον τάχος. Ἄνευ
Τοῦ τραχήλου, εἶμ' ἐὺ θύς.

ΓΡΙΦΟΣ.

Καλ γς

τος

μ

1877

1879

ρ 1880δὲ ΨΧς

ΣΤΕΦ. ΞΕΝΟΣ